

Áldott vagyok vagy átkozott?

Áldottnak érzed-e magad? Vajon tudjuk-e valójában, mit jelent az áldás? Vagy érezted-e már az életet során átkozottnak magad?

6. oldal

Ahol jó talajba hullott...

Mindig a szülőkön, a családon múlik, megjelenik-e a konfirmációban a valódi tartalom: a hitvallás az Úr kegyelméről, mondja Csoma László lelkipásztor.

9. oldal

Az égig érő torony

Isten igéjét nem szabad bezárnunk a templomba, a szószer magasságába, hanem mindannyiunknak a kezünkbe kell vennünk és a szívünkbe kell fogadnunk.

15. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2020. SZEPTEMBER • 31. évf. 17-18. szám • Ára 3 lej

Bizonyosságot tenni az emberek között

Ha kitekintünk a világba, látjuk annak Istentől való eltávolodását, a hívő embert pedig szorongatja a kényszer, hogy ha meglát valamit, ami nem Istentől való, szóvá tegye. De ha nem szorongat a kényszer, ez akkor is kötelességünk. Vajon amikor mondani akarunk valamit, tanítani, tanácsot adni, bizonyosságot tenni, melyik a megfelelő mód?

Legelőször is tekintsünk magunkba. Mielőtt tanácsot adnánk, bizonyosságot tennénk, szálljunk le az ítélethozó magasságokból, mert másképpen a farizeus hibájába esünk, aki megköszönte Istennek, hogy ő jobb, mint a vámszedő. Külsőséges vallásgyakorlatát helyesebbnek találta a vámszedő életénél, anélkül hogy mélyen a saját lelkébe nézett volna.

Bizony-bizony: a tanácsokat először önmagunknak kell osztogatnunk. Feltérképeznünk titkos bűneinket, gonosz kis vágyainkat, rosszakaratunkat, kárörömmünket, vétkeinket, és elhagynunk őket.

Így már rögtön nem felülről osztogatjuk a tanácsot, hanem odarendeljük magunkat embertársunk mellé, és egyenrangúan tekintünk rá.

De még mindig ne menjünk ki a világba. Ezután nézzünk szét otthonunkban. Mi olyan jól tudjuk, hogyan kellene másoknak élniük, de vajon a mi családtagjaink hogy élnek? Imádkozunk-e velük? Beszélünk-e Isten dolgairól a gyermekeinknek? Vajon megházasodnak-e gyermekeink, vagy csak együtt élnek? (Folytatás a 2. oldalon)

Áldottak az átkozott földön

A szeretet óriási energiákat szabadít fel. Az ember egészségesebb lehet a szeretet által. A szeretet ellenállóbbá tesz az élet gondjaival szemben. Mert aki szeret és szeretve van, könnyebben veszi az akadályokat, egy-egy bukás után könnyebben feláll, mert életének legfontosabb eleme nem változik: szeret és szeretve van. A szeretet bizonyos értelemben tudatos. Cselekedetekben törekszem arra, hogy megmutassam az érzéseimet. Másfelől mintha egy megmagyarázhatatlan, tőlem független erő is munkálna az érzést. Ember iránt, illetve ember irányából ez változhat. Isten irányából ez soha nem változik: semmi nem választhat el Istent szeretetétől! Még a bűneim sem. Ez épít és hatalmas áldás, mely végigkísér az éle-

tem. Isten szeret, ezért mindig mindenben a javunkat akarja és munkálja. Megpróbálhat, lehetnek akadályok az életünkben, Isten büntethet, illetve elszenvedhetjük bűneink következményeit, de ezek miatt még nem vagyunk átkozottak. Az ember áldott. Mi döntjük el, hogy az Ő szeretetének és áldásainak tudatában megyünk a cél felé, vagy minden nehézséget azzal magyarázunk, hogy átkozottak vagyunk. Aki átkot mond, rosszban sántikál, rosszra gondol, rosszat érez, mérges és mérgez. Leginkább saját magának árt: önmagát mérgezi. Lehet a föld átkozott az ember bűnei miatt, de az ember áldást hordoz és a jobbra törekedve kegyelmet talál.

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF LEVENTE

www.facebook.com/harangszo

Bizonyságot tenni az emberek között

(Folytatás az 1. oldalról)

Ha tudatában vagyunk saját bűneinknek, és a családunk életének hajóját Istentől tanácsot kérve terelgetjük, s még van bennünk erő másokra is figyelni, akkor megállapítjuk, hogy nagyon nehéz ma tanácsot adni bárkinek, hiszen mindenki mindent jobban tud, vagy tudni vél, mint a másik.

Ma, ha tanácsot adsz, kérdőre vonsz, tanítasz, akár ellenségeket is szerezhetsz. Előfordulhat, hogy segítő szándékkal többet ártasz, mint segítesz, mert a másik még csak daczból sem hallgatja meg a tanácsot, vagy nem veszi követendő útmutatásnak, hanem még inkább halad a saját útján.

Mi kell ahhoz, hogy segíteni tudjunk valakinek?

Először is győződjünk meg róla, hogy tényleg rossz úton jár. Vizsgáljuk meg az Ige alapján az életét. Ha meggyőződünk róla, akkor is, meg kell bízni bennünk, és valamilyen szinten segítséget kell kérnie.

El kell fogadnunk azt is, hogy nem lehet segíteni mindenkinek. Ahhoz, hogy valakinek segíteni tudjunk, rá kell jönnie, hogy változtatnia kell, valamint olyan viszonyban kell lennünk vele, hogy megbízzon bennünk, vagy olyan tekintélyünknek kell lennie, hogy meghallgassa és megfontolja a szavainkat.

Talán a legjobb ilyenkor, ha általános-ságokban beszélünk. Az általános dolgok, amelyeket úgy állítunk be, hogy nem róla szólnak, csak úgy mondjuk őket, ha éppen az ő helyzetére illenek, akkor előbb-utóbb felfigyel rájuk.

Ha felfigyelt, elgondolkodott rajtuk, akkor már nyitott lesz a beszélgetésre, és talán elmond valamit, amibe belekapaszkodva segíthetünk.

Ha még mindig nem, akkor mesélhetünk a mi saját életünkben. Viszont nagyon fontos, hogy most nem a dicsekedésnek az ideje van, hanem az együttérzésnek.

Valljunk neki a saját hibáinkból, soroljunk a saját kudarcainkból, mutassuk meg, hogyan lábaltunk ki belőlük. Mondjuk el, miben segít az imádság és az Isten a saját életünkben. Meglátjuk, inni fogja a szavainkat, és előbb-utóbb el fog jutni a saját felismeréseire. De mindenképpen meg fogja érezni a segítő szándékot, ha őszintén beszélgetünk.

Vigyázat: semmiképpen ne mondjuk el név szerint más ismerős, munkatárs vagy barát problémáját még tanulságképpen sem!

Hol van az a határ, ameddig a segítségnyújtásban elmehetünk? Szerintem ott kell megállni, ahol a másik meghúzza a határt és már nem vezet be minket mélyebbre, vagy ha megnyílik és hagyja, hogy belelássunk, akkor

a határ ez: tanácsot adhatunk, de helyette nem tehetünk semmit.

Mindenkinek be kell járnia a saját útját. Semmit sem segítünk, ha megoldjuk valaki helyett a problémáját.

Ha azt látjuk és tapasztaljuk, hogy valaki elakadt az életében, tévedett, hibázott, és helyre kellene hoznia, de annak ellenére nincs bátorsága megtenni, hogy tanácsot adtunk és átbeszéltük, ne nyúljunk át felette és oldjuk meg helyette, mert az ő lelki fejlődésében nem segítünk semmit. Esetleg megerősítjük az alkalmatlanságát.

Ha pedig szándékunk és segítségnyújtásunk ellenére sem tudtunk segíteni valakinek, még mindig van egy lehetőség, amit választathatunk anélkül, hogy beleavatkoznánk: imádkozzunk érte.

Előfordul, hogy nem léphetünk tovább a segítségben, vagy nem engedi valaki, hogy segítsünk. Imádságainkban azonban hordozhatjuk, és kérjük Isten segítségét ott, ahol emberi segítség nem lehetséges. Vagy ha segítünk is, még akkor is imádkozhatunk, hogy az ember megváltozzon, Istenhez térjen, meghallja Isten intő szavát.

Fontos a bizonyságtétel Istentől, de az is fontos, hogy megtaláljuk az alkalmas időpontot, alkalmas körülményeket, célzott mondanivalót.

Isten igéje gyógyír a lelki sebekre, útmutatás az útvesztőben, de kell, aki azt el tudja juttatni a bajba jutott, a kétségek között hányódó vagy akár hitetlen lelkeknek.

Legyünk Isten eszközei a világban!

TÓTOS BEÁTA

Ki látja meg Istent?

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.” Mt 5,8

A „tiszta” szó, amelyről Jézus ebben a boldogmondásban beszél, szóról szóra azt jelenti: osztatlan, össze nem kevert.

Az a szív tiszta, amelyben egyedül Jézus Krisztus uralkodik, és döntéseiben övé az utolsó szó. Amelyik szívben ő él, annak a szívnek a hordozója, gazdája mindenütt, mindenben meglátja Istent. Ez pedig boldoggá tesz.

EGY LELKÉSZ MESÉLTE EL A KÖVETKEZŐKET:

„Fiatalkor segédlelkész voltam egy idősebb lelkész mellett.

Két tavaszon át figyeltem, hogy idősebb lelkész testvérem kora reggel hosszan elálldogál a templom elé ültetett, virágba borult gyümölcsfák előtt, és nézi, nézegeti a virágokat.

Egyszer a közelébe settenkedtem, hogy lássam, mit is csinál valójában. Megcsikordulhatott lábam alatt a kavics, mert észrevettem. Zavaromban valami efféle kérdeztem:

– Az eget tetszik kémlelni, vagy talán keres valamit?

Szó nélkül átolelt a vállam, szembefordított a fehérén habzó virágzuhataggal és fölfelé mutatott:

– Ezen keresztül jobban látni Istent!

Azóta minden virágba borult gyümölcsfán átnézek, fölnezek, és valóban: ezen keresztül jobban látni Istent.”

LEHET-E BOLDOGABB LÁTÁS, MINT MINDENÜTT, MINDENBEN MEGLÁTNI ISTENT?

Johannes Kepler csillagász mondta: „A teremtsében Istent csaknem kézzelfoghatóan tapasztalom. Nem tudom Istennek eléggé

megköszönni azt a túlradó örömet, amit a teremts munkája felett érzek.”

Mödlér neves csillagász így vallott: „Az igazi természettudós nem lehet istentagadó. Akinek alkalmat van olyan mélyen betekintni Isten műhelyének titkaiba, mint nekünk, az csodálni fogja Isten mindentudását és örök rendjét, és alázatosan térdet hajt előtte.”

Akinek a szívében, életében Jézus Krisztus az úr, az boldog ember, mert meglátja Istent. Ezért azt tanácsolom, hogy ha eddig nem tetted meg, akkor add át az életed fölötti uralmat neki. „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek; – mondja Jézus a szívünk ajtaja előtt állva – ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Jel 3,20

Ő ezt az „ajtót” nem töri be. Ezen az ajtón csak belül van „kilincs”. Ő most is zörget. Te kinyitottad-e már?

BOGYA MIKLÓS

A szabadulás evangéliuma

„Fülöp lemenvén Samária városába, prédikálja nekik a Krisztust.” ApCsel 8,5

A gonosznak nagy hatalma van. Évszázadokon át rombolta az embert. De Isten nem maradt tétlen. A gonosz azonban arra buzdítja az embert, hogy ne engedelmeskedjen Istennek, hanem álljon ellene neki. Ezzel azonban sok csalódás éri az embert. Gyötrelmessé válik az élete és szíve naponta összeszorul a sok fájdalom miatt.

Samária városában sok figyelemre méltó dolog történt. A gonosz lelkek elhagyták az embereket, akiket fogságban tartottak. Ez nem egyik percről a másikra és nem látványosan történt.

A PRÉDIKÁCIÓ FONTOSSÁGA

A legjobb időben érkezik a városba Fülöp evangélista, és prédikálni kezd Samáriában. Azért jött Samáriába, mert Jeruzsálemben üldözni kezdték a keresztyéneket, az Úr Jézus követőit. Fülöp rögtön Jézusról, a Messiásról kezdett prédikálni. Igehirdetésének meglelt az eredménye. Ez azonban nem tetszik a gonosz lelkeknek. Összeütközésbe kerül velük.

Kezdetről fogva, de különösen az Újszövetségben látjuk, hogy mennyire fontos hirdetni az Isten országát és a Jézus Krisztus evangéliumát. Ezzel Isten ereje hatol be az emberi szívekbe s hatalmat vesz az embereken. A gonosz hatalma pedig megtörik.

Egy olyan világban élünk, ahol az ember nem nagyon foglalkozik az üdvösségével. Fontos tehát hirdetni az Isten országát és az Úr Jézus Krisztusban való üdvösséget.

ÉS AKKOR MEGTÉRNEK AZ EMBEREK?

Fülöp számára ez nem volt kérdés. Ő meg volt győződve arról, hogy Isten mindenható és az Ő országának nincsenek határai. Ezért nyíltan szól minden emberhez, aki a megköötöttség állapotában van: „Az Úr Jézus Krisztus nevében mondom, hogy hagyd el ezt a férfit, ezt az asszonyt, ezt a gyermeket!” A körülötte levők nagy kíváncsisággal tekintenek a megköötötltre. Különösen egy Simon nevű ember, aki a gonosz lelkek, a gonosz hatalmak cinkosa. Sok rosszat tett már a városban a beszéde és cselekedetei által. Ezt ő maga is nagyon jól tudja. Most egy olyan emberre talál, aki kapcsolatban van az Istennel. Erről nemcsak ő van meggyőződve, hanem mindenki más is, kicsik és nagyok egyaránt. Úgy mondják, hogy „Istennek hatalmas ereje” van vele. Vajon ő az üdvözítő? Az az erő, amellyel rendelkezik, mintha erre mutatna...

Fülöp nem önmagát, hanem a Krisztust prédikálja nekik. Ő Jézusról beszél, és úgy tesz bizonyosságot Róla, mint aki a világ Üdvö-

zítője. Neve szabadítást, erőt, hatalmas segítséget jelent. Ez nemcsak hallható módon, de szemmel láthatóan is megnyilvánul.

Az emberek lélegzetüket visszafojtva tekintenek Fülöpre. A gonosz lelkek elhagyják az embereket, akiket addig fogva tartottak. A betegek meggyógyulnak. Isten országa valósággal jelenvalóvá válik. Nagy öröm lett a városban!

Ahol Jézus megjelenik, mindig ez az öröm lesz úrrá. Ott szabadulások történnek. A leggyőzött ördögi lelkek „nagy hangon kiáltva kimennek” az emberekből. (7. v.) Látni lehet azonban, hogy bizony nagy küzdelemlről van szó. Fülöp igehirdetése nyomán az ördögi lelkek hatalmi köre egyre kisebb lesz. Krisztus hatalma pedig egyre nagyobb lesz, és egyre jobban terjed. Az emberek ugyanis megszabadulnak a démoni lelkek fogságából.

Akkor is nagy volt a harc, amikor Jézus itt volt a földön. Mindig küzdött az ördögi lelkek ellen. Soha nem hagyta nyugodni őket. A Golgotán aztán teljes lett a szabadítás. Amikor a kereszten végleges győzelmet aratott felettük, így szólalt meg: „Elvégeztetett!” Győzelmet aratott. Elvégezte a mi szabadításunkat.

MIT TUDUNK KEZDENI EZZEL MANAPSÁG?

A mai világban egyre kevesebb ember ismeri az Istent. Ám kapcsolatban van a gonosz hatalmakkal. Sokan nem Istentől kérik a segítséget, hogy megoldja a problémáikat.

A legtöbben okkult dolgokkal, asztrológiával, jóslással foglalkoznak. Isten – legjobb esetben – már csak az utolsó helyen van. A legtöbben úgy viselkednek, mint Simon. Ahogy telik az idő, ahogy múlnak az évek, egyre üresebbek és üresebbek lesznek. Kilátástalanná válik az ember élete az Úr Jézus Krisztus nélkül.

HARC

Ezért kell hirdetni az örömmüzenetet, ahogyan azt Fülöp is tette. Jézust, a győztest kell segítségül hívni. Minden időben ennek kell megtörténnie. Minden igehirdetés egy harc az emberért. Harc a megköötöttség ellen, harc az ördögi lelkek ellen, akik egyre mélyebbre vonják az embereket.

Isten Szent Lelke is azért küzd, hogy bennünket összekössön Jézus Krisztussal. Ő küzd a mi testünkért-lelkünkért, míg csak élünk, de halálunk pillanatában sem hagy el bennünket.

Eszünkbe juttatja, hogy mi Üdvözítőnk tulajdona vagyunk, Aki a kereszthalálával megfizetett minden bűneinkért és megszabadított a Sátán minden hatalmából.

Ő tart meg bennünket a kísértéseink közepe és biztosít afelől, hogy örök életünk van és a mennyben az Atyánál leszünk örök boldogságban.

Átok vagy áldás,

Az átok lényegét találoán fejezi ki a szó latin megfelelője: maledictio = „rosszat mondás”. Ez a mágia egyik eszköze. Az átkot mondó célja, hogy verbális úton idézzon elő valamilyen „rosszat” személyek vagy dolgok (tárgyak, helyek) vonatkozásában. Az áldás ennek ellentéte: olyan cselekmény, amely jót előidéző szó és gesztus.

Az áldás fogalma a hétköznapi szóhasználatunkba is beivódott. Egy-egy tervre áldásunkat adjuk, a kismamák áldott állapotban vannak, a különösen jó természetű egyén pedig áldott, jó ember; a vasárnapi munkán viszont nincs áldás.

ÁLDÁS AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

A keleti ember számára különös jelentőséggel bírt az áldás és az átok is. Az áldás- vagy átokformulák mindig ünnepélyes liturgikus keretben hangzottak el.

A természettel együtt élő közel-keleti ember úgy hitte, hogy ki van szolgáltatva mindenféle láthatatlan hatalmaknak és erőknél, s ezeket igyekezett befolyásolni.

Az áldásnak és az átoknak egyaránt mágikus erőt tulajdonítottak, és számukra a kimondott szavak visszavonhatatlanok voltak, amelyek mindenképpen kedvezően vagy kedvezőtlenül hatnak az életre.

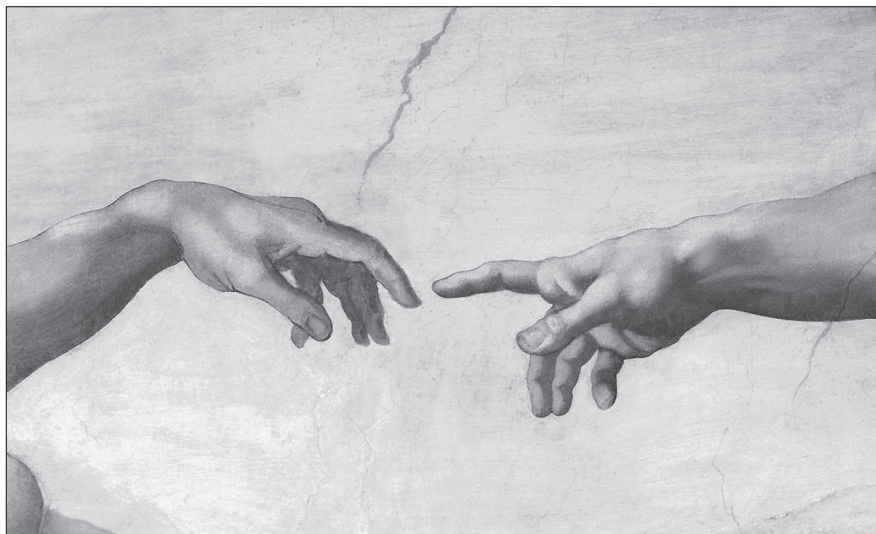
Amikor Jákob, a család ellopja Ézsau elsőszülötti áldását, a meglopott testvér kétségbeesetten kérdezi apjától: „Csak az az egy áldásod volt, apám? Áldj meg engem is, apám!” 1Móz 27,38

Legalább ilyen tanulságos Bálám és Bálák esete (4Móz 23). Bálák, a pogány király fél Izrael népétől, ezért Bálámhoz fordul, hogy átkozza meg a közeledő népet, hogy ne legyen szerencsés honfoglaló szándékuk. Ha sikerül őt rávenni, hogy átkot mondjon Izrael népére, akkor ez sokkal hathatósabb lesz, mint a kard vagy a lándzsa. De Bálám a busás fizetség ellenére sem képes átkot mondani Isten népére, hanem áldást mond Izraelre.

Bálám története azt mutatja, amit az egész Ószövetség is hirdet, hogy az áldás és az átok teljességgel Istentől függ, még a pogány próféta esetében is.

Az áldás szintén Istentől függ, a megköött szövetség keretében adja választott emberei számára.

Ezt világosan mutatja Ábrahám elhívásának története. Isten kihívja Ábrámot pogány környezetéből, és ígéretet tesz neki, hogy meg fogja áldani és nagy néppé teszi (1Móz 12). Az Ószövetség klasszikus áldásformulája az ároni áldás (4Móz 6,22-27). Ebben jól látjuk az áldás hármas következ-

ményét az ember életében: Isten megőriz, könyörül és békességet ad.

Mielőtt a nép bevonulna az ígéret földjére, Isten a nép elé adja az áldást és az átkot.

Az Ebál és a Garizim hegyén (5Móz 27-28) elhangzik: ha a nép engedelmeskedik, áldások egész sorában részesül, de ha nem, akkor az átkok teljesednek be rajta.

Garizim és Ebál hegye szemben áll egymással fizikai és szellemi értelemben is, mint az áldás és az átok helye. A hat törzs az egyik hegyen és a hat másikon pedig még tovább növeli a feszültséget.

Az áldással azonban már a teremtés történetében is találkozunk, ami üzeni: Isten áldása a világ kezdetétől nélkülözhetetlen helyet és szerepet kap az ember életében, ami a szaporodásban és az élet fennmaradásában mutatkozik meg.

Hangsúlyos az is, hogy Isten nemcsak az embert áldja meg, hanem az állatokat is. Először Isten áldást mond a teremtett világra, a bűneset után azonban megátkozza a kígyót és a földet, de az embert nem átkozza meg még ekkor sem!

Hogy kinek volt joga áldást mondani, azt nem könnyű megmondani. Először a papok voltak azok, akik áldást mondhattak, de később a karizmatikus királyok (Dávid, Salamon) is oszthattak áldást.

Később ez a szerep kizárólag a kiválasztottak jogosultsága lesz. Isten Lévi törzsének fiait választotta ki arra, hogy Neki szolgáljanak és Ő nevében áldást mondjanak. Jézus idejében, ha nem volt pap a zsinagógában, akkor egy előljáró is mondhatott áldást, de csak imádság formájában.

Az áldásmondásnak jellemző mozdulata is volt: a kéz felemelése. A későbbi zsidóságban, bizonyos esetekben a kézrátételt alkal-

mázták, ami átadást, átvitelt jelképezett és az áldozatok bemutatásánál is használatos volt.

Az ószövetségi ember tehát Isten áldását az élet minden területén megtapasztalta: a mező termésében, állatai sokasodásában, családja növekedésében, az ellenségtől való megőriztetésben, illetve annak legyőzésében. Az áldás tartalma az Istennel és az Istenben való békesség megtalálása, ami kihat az egész életre.

„AZ ÚGYNEVEZETT ÁTOKSZOLTÁROK” NYOMÁN

Az ószövetségi kutatások izgalmas területe az ún. átokszoltárok vizsgálata. Például a 137. vagy a 83. zsoltár „rosszkívánságokat” tartalmaz a külső ellenségek felé, s ezek összevarhatják a Bibliát olvasó embert.

Ezek ugyanis arra utalnak, hogy Izrael fiai egy olyan Istenhez imádkoznak, aki boszszúvágytól hajtott kérésükre megsemmisíti ellenségeiket. Ez a kép pedig nehezen egyeztethető össze az Újszövetség szerető Istenével, aki az ellenség szeretetét állítja elének követendő példaként.

Átokszövegekkel az Izraelt körülvevő népek kultúrájában is találkozunk.

Egyiptomban a vallás és a mágia szorosan egymás mellett és egymásban léteztek. Az ún. „kiközösítő szövegek” az ellenséges fejedelmek, népek vagy dolgok neveit átokformulákkal kísérve cserépedényre írták, majd rituálisan összetörték. Az edény megsemmisítése az ellenség megsemmisülését jelképezte. Átok terhelte az istenség és a nép közötti szövetség megsértését, de átok védte a szent helyeket és szent tárgyakat is.

Mezopotámiában elsősorban az istenek ellenségeit átkozták meg, de nagy jelentősége

a helyes útra ösztönző eszköz

volt az átoknak a jogi szférában is. Az államközi szerződések megszegőjét átok terhelte (pl. II. Mursilis hettita király megszegte apja esküvel szavatolt szerződését Egyiptommal, s ennek következtében pestisjárvány tört ki az egész birodalomban).

Az igazságszolgáltatás terén Hamurappi törvénykönyve záradékként számtalan átkot tartalmaz részben a törvényszegőkre, részben azért, hogy a törvényszöveget megóvjá a hamisítástól.

Átokkal vagy az ártó démonok tevékenységével magyarázták a sokféle csapást és betegséget, s azok hatásának feloldása a papok és varázslók feladata volt.

Az ókori Keleten az átokszövegek használata tehát általánosan ismert és bevett szokás volt. Szerepe a biztosítás és a védelem volt: védte az államközi szerződéseket, a szövetségi kapcsolatokat, a szent helyeket, a sírokat, a határköfeligatokat, a törvényeket.

A keleti ember hitt az átok automatikus hatékonyságában. Az áldással együtt olyan mágikus szavaknak és cselekményeknek tartották, amelyek szerencsétlenséget, illetve szerencsét, bőséget hoztak.

Törvénytelen volt az átok, ha az egyéni bosszú eszközéül szolgált vagy általa a másik ember kárából személyes haszonra tett valaki szert.

A törvényes átok mindig kifejezetten egy gonosztevőre irányult. Célja pedig mindig az volt, hogy megkárosodást hárítson el még a megtörténése előtt. A mindennapi életben használatos átok tehát elrettentésül szolgált a lehetséges elkövetővel szemben.

ÁTOK IZRAELBEN

Izraelben az átok szerepe hasonló volt, mint az ókori Keleten. Főleg ott lépett előtérbe, ahol az emberi erőfeszítések elérkeztek végső határaikhoz. A legfőbb különbség az volt, hogy Izraelben megfosztották az átkot démonikus-mágikus karakterétől és teljes egészében Isten akaratának rendelték alá.

Az Ószövetségben az átok akkor jelent meg, ha az ember nem tudta magát kellőképp bebiztosítani, vagy már nem tudott saját erejéből önmagán segíteni. Így az átkok az emberi tehetetlenség kifejeződései voltak.

Lopás esetén, vagy ha valaki valamit elveszített, egy hangosan kimondott, tehát környezete számára is érthető átokkal próbált jogorvoslatot szerezni: a tolvajt utolérni vagy az orgazdát előállítani, hogy tulajdonát visszaadja. Az átok a szemtanúkra is kiterjedt, hogy a tettes kiadására sarkallja őket (vö. Zak 5; Bír 17).

Nagyon szemléletesen mutatja be az átok izraeli értelmezését az ún. *féltékenységi tör-*

vény, ennek házasságtöréssel megvádolt aszszonyokat vetettek alá.

A pap átkokat rótt egy lapra, majd az írást vízben lemosta, s ezt a keserű, átkot hozó vizet kétszeres ámen kíséretében a vádlott megitta. Ennek következtében – ha az aszszony tényleg bűnös volt – méhének meg kellett dagadnia, csípőjének pedig elsorvadnia (4Móz 5,11-31).

Az általános ókori keleti szokásoknak megfelelően Izraelben is igénybe vették az átkot a *szerződéskötések záradékaként*.

Mindkét szerződő fél megesküdött, s ennek során megátkozták magukat arra az esetre, ha megszegnék az esküt.

Mivel az Isten és Izrael közti szövetséget szerződéshez hasonlóan fogták fel, ezért Isten átokkal sújthatta a törvényszegő népet. Ez a gondolat a prófétai igehirdetésben is tovább élt. Kiemelkedik Jeremiás igehirdetésében, aki feltűnően gyakran beszél átokról, elhívásának és küldetésének lényegét is a szövetségi hűtlenség következményeinek a nép előtti feltárásában, a feddésben látja.

A fent említett (és más) átokszóltárok hátterét vizsgálva tehát elmondható, hogy azokban Izrael ellenségeinek megbüntetéséért könyörögtek. Mivel az isteni igazságszolgáltatásnak az akkori hit szerint itt a földön kellett megtörténnie (a Seolban minden ember lelke ugyanabban a sorsban részesül), ezért kérték a bűnösökre azokat a földi büntetéseket, melyek az átkokban voltak megfogalmazva. Az átokszóltárok tehát végeredmény-

ben a mindeneket igazságosan kormányzó és rendező Istenben való hit kifejezői voltak.

ÁLDÁS AZ ÚJSZÖVETSEGBEN

Az újszövetségben elmondott áldás értelme a görög kultúrával való találkozás hatására tovább bővült, és újabb jelentésárnyalatokat kapott. Az áldás a görög világban egyszerűen annyit jelentett, mint: szépen szólni, szépet mondani.

Az Újszövetség visszatérő gondolata szerint Isten gyermekei áldják Urukat az Ő jótéteményeiért. Az áldás ebben az esetben magasztalás, dicsőítés értelemben hangzik el.

A döntő különbség az Ó- és Újszövetségbeli áldás között, hogy itt a lelki áldások vannak az első helyen.

Istent nem csak az asztalon levő anyagi javak mellett lehet áldani és magasztalni: Zakariás áldja az Urat, mert visszakapta a beszéd lehetőségét; Simeon azért áldja, mert karjaiban tarthatja a gyermek Jézust.

Az apostoli levelek többsége szintén az Úr nevének áldásával és magasztalásával kezdődik, hálát adva mindazért a lelki áldásért, amit az Úr a gyülekezeteknek adott.

A Jelenések könyve végül szépen mutatja, hogy Isten áldása és magasztalása nemcsak a földi életünknek, de az öröklétnek is fontos része lesz.

AZ ÁLDÁS SZEREPE MA

Mint sok más túlkapásra, a reformáció kritikát fogalmazott meg az áldással való visszaélésre is. Luther egyenesen az ördög találmányának nevezte tárgyak megáldását. Egyetlen kivétel a templom és a templomi tárgyak megáldása volt számára.

1544-ben elmondott híres prédikációjában azt tanította, hogy az ige a szenteltvíz, az imádság pedig a tömjén. Nincs szükség másra az istentiszteleten.

Az áldás a református istentiszteletben is helyet kapott. Szerepe az ószövetségi áldáshoz hasonlóan az volt, hogy a lelkipásztor (pap) Isten nevében áldást mondott a nép-re. Ezzel a hagyománnyal tehát a reformáció sem szakított, sőt megerősítette azt és a protestáns istentisztelet állandó része lett az istentisztelet végén elmondott áldás. Ezt az áldást vihetjük magunkkal az istentiszteletről eltávozva, másoknak is.

A keresztyén ember tudniillik akkor is áldás mások számára, ha azok semmibe veszik hitét, vagy éppen kigúnyolják miatta. Az egyház így volt áldás az emberek számára minden időben. Ma is!

Áldott vagyok vagy átkozott?

Áldottnak érzed-e magad? Tudod-e, mit jelent az áldás? Vajon tudjuk-e valójában, mit jelent az áldás? Vagy átmenve az ellentétes oldalra: érezted-e már az életed során átkozottnak magad? Azt hiszem, nehéz kérdések ezek, és mély önvizsgálat szükséges ahhoz, hogy válaszolni tudjunk rájuk.

GYARAPODÁS

Rövid bibliai körsétát téve, az Ószövetségben az áldást a gazdagsággal hozták összefüggésbe. De ha a mélyére nézünk egy kicsit, találunk benne üzenetet. Mit is jelentett a gazdagság az ószövetségi embernek?

Abban az időben nem voltak gyárak, hivatalok, tehát valaki vagy gazdálkodó volt, vagy szolga. Isten akarata az volt, hogy az izraeliták között ne legyenek szolgák, tehát 50 évente vissza kellett adni a megvásárolt földeket és elengedni az elszegényedett, szolgaságba süllyedt izraelitákat.

A honfoglaláskor elosztották maguk között Kánaán földjét, ezt a földet nem lehetett elveszíteni, tehát ha valaki elszegényedett, és el akarta adni, nem tehetette meg végérvényesen, ugyanis 50 év múlva a föld visszaszállt az eredeti családra.

Így azt mondhatjuk, hogy ha az áldást a gazdagság jelentette, az valójában a gyarapodásra vonatkozott. Áldott az, akinek sok jószága van, és azok sokasodnak, a földjei teremnek, sok gyermeke születik, és egészségesek, és ha csapás érte a termőföldet, az állatokat, a családot, azt Isten büntetésének, vagy akár átkának érezték.

Tehát mindent, ami gyarapodás, áldásként éltek meg. Milyen szép a kifejezés, amikor egy nő gyermeket vár, hogy áldott állapotban van, hisz Isten áldását hordja a szíve alatt, amivel az Úr megáldotta a házasságot. Az Újszövetségnek az elején találkozunk ezzel a kifejezéssel, amikor azt mondja az angyal a Jézust a szíve alatt hordó Máriának, hogy „áldott vagy te az asszonyok között” Lk 1,28 b.

A hétköznapi robotjában, hajszájában, vagy akár egyhangúságában, ritkán állunk meg elgondolkodni ezeken a dolgokon. Pedig útmutatást adhat nekünk a továbblépésre, ha kicsit alaposabban, mélyebben megvizsgáljuk az életünket ebből a szempontból.

Ha úgy tekintjük, hogy minden gyarapodás az Úrtól jön, az ő áldása hozza jólétünket, többet kellene hálásnak lennünk, és a továbblépés is világosabb lenne. Mutatja azt, hogy mivel kell foglalkoznunk. Isten megáldja a munkánkat is, ha az az Ő akarata szerint van, s olyankor azt folytatni kell.

Az anyagi gyarapodást nézve egyvalamit hozzá kell tennünk: a jólétet akkor lehet Isten áldásaként kezelni, ha ahhoz a 10 parancsot betartásával jutottunk hozzá.

Ha túlzott nyereségvágy vitt odáig, hitvány alapanyagok felhasználásával, egész-

ségkárosítással, becsapással, mások kihasználásával értük el, nem kell Isten áldásaként kezelni, mert ha magunkba nézünk, már nem fogunk tudni annyira örülni neki, és bizonyos idő múlva jeleket is fogunk kapni, hogy meg kellene állni.

A MÁSIK OLDAL

Fordítsunk egyet a lapon és vizsgáljuk meg, hogy mitől érezheti az ember magát átkozottnak. Nem könnyű kívülről megítélni, de bontsuk ki egy kicsit az emberi életet, hiszen néha összetévesztjük a büntetést a próbával.

Szerintem Isten a jó úton levő embert megpróbálja, a rossz úton levőt pedig megbünteti. Olyan nincs, hogy az élet folyamán minden rendben legyen. De ha hiszek, és a cselekedeteimmel igyekszem az emberek javára lenni, vagyis nem ártani, hanem segíteni, ahol lehet, akkor sok áldást fogok megtapasztalni.

Akik azt mondják, hogy az élet rossz és nem éri meg segíteni, úgysem hálálják meg, úgysem segít senki, hiába vetek, mert az Isten úgysem ad áldást rá, és folyamatosan csak panaszkodni tudnak, azok nem hívó emberek. Lehet, hogy eljátsszák a hitet, de az csak az első megtapasztalt akadályig fog tartani, ahol már valószínűleg magukat siratják és a szerencsétlenségüket.

Az áldás megtapasztalása, átélése és az ebből való erő merítés egymással összefügg, egy folyamat.

CSAK ÉRZET VAGY VALÓSÁG?

Ha érzem az Isten jelenlétét, áldását a mindennapokban, akkor igyekszem egyre jobb emberré válni. Az pedig azt jelenti, hogy mivel haladok a keskeny úton, újabb és újabb áldásokat fogok megtapasztalni.

Ha érzem magamon az irigység, elégedetlenség, rosszindulat érzéseit, rögtön tudhatom, hogy az út rossz, elakadás van, nem nyitottak a csatornáim, s az áldás sem fog érkezni.

De itt minden az érzések szintjén zajlik. Az, hogy valaki átkozott, nem feltétlenül azt jelenti, hogy velejéig romlott ember, csak le-tért a jó útról, és bent, érzések szintjén üresség van, amit meg kell tölteni valamivel. Ez a valami pedig rossz érzések és ebből fakadó rossz cselekedetek tárháza. „Milyen szerencsétlen vagyok”, „nekem semmi sem sikerül”, „az Isten elhagyott” – ismerős gondolatok, ugye?

Az Ószövetségben a mózesi törvények átkozottnak mondanak mindenkit, aki nem tartja be a törvényt, az Újszövetségben pedig azt, aki nem szereti Jézus Krisztust, így magától értetődően ők nem mehetnek be a mennyek országába. Az üdvösség ugyanis összefügg az áldással.

„Gyertek, Atyámnak áldottai”, mondja majd Jézus a jobb keze felől állóknak.

Az Isten áldása csodálatos érzés. Az Isten áldása érzésének megjátszása képmutatás. Ahhoz, hogy megtapasztalás legyen, az ember egész bensőjének át kell alakulni arra, hogy fogadni tudja a pozitív energiát és azt tovább is adja.

Miért hangsúlyozom ennyire a megjátszást? Mert sokan vannak, akik megjátszszák, és ezzel megrabolják magukat az igazi áldástól.

Ismered az érzést: áhítattal végighallgatsz a prédikációt, de onnantól, hogy kitérted a lábad a templomból, már ismét minden szürke és megszólsz másokat, otthon sem felel meg semmi, negatív légkör vesz körül, amiről azt hiszed, hogy nem a te hibád.

Én átéltem ezt, közben ráadásul azt hittem, jó úton haladok, de az emberi lélek fellázad a képmutatás ellen és harcol azért, hogy elérhesse a harmóniát. De nem mindenki hallgat a lélek hangjára.

Az áldások ott vannak benned, körülöttesz: a gyermekeid mosolyában, egy jól elvégzett munkában, az egészségben, az erődben, a hitedben, a mosolyodban, a segítőkészségedben.

CSILLIKNÉ SZÓLLÁTH JULIANNA A SZERETET ESZKÖZEIVEL HARCOL

„A gyermekekért, idősekért képes vagyok tűzbe menni”

A karitatív munka lehetőség, hogy kifejezzük a jószágunkat, hiszen jónak lenni a legjobb a világon, mondja Csillikné Szólláth Julianna, Hajdúnánás település Hídépítés határon innen és túl nevű, a Partiumban működő gyermekprogramjának vezetője.

– A hajdúváros programjának egyik hajtóereje az önkéntesség. Miért jó önkéntesnek lenni?

– Hiszem, hogy a válasz mindig attól függ, miért, kikért kell önkénteskedni.

Mindig nagyon érzékeny voltam e téren, ezért hamar meg is találtak e feladatok. Hiszem, hogy Isten, amikor megteremtett és útra engedett, ilyen feladatokat bízott rám, illetve tervezett nekem, és a célokhoz adott eszközöket is.

Ha elindítok egy karitatív programot, mindig kellőképpen tájékoztatok a témáról és arra kérek mindenkit, tegye a szív mérlegére és a tőle telhető legjobbat adja hozzá. Mindig elmondom, hogy ez nem kötelező tevékenység, hanem egy lehetőség. Lehetőség, hogy kifejezzük a jószágunkat, hiszen jónak lenni a legjobb a világon. Mindenkiből ki lehet szerezni, hozni a jót. Én ebben nagyon hiszek.

Gyermekekért, idősekért képes vagyok tűzbe menni a szeretet eszközeivel, a mai napig is. Nyilván keresztényi, jézusi lélek kell ehhez. Miközben az ember idejét nem számítva tevékenykedik, megküzd a sok akadállyal, a lelke is egyre szebb lesz, és áldás lesz tettein, életén.

Az erkölcsi tisztaság mindig át kell járja a cselekedeteinket; ha tiszták tudunk maradni, mindig lesznek társaink is. Isten odarendeli a társakat. Előfordul, hogy érdekeemberek is bekerülnek a körbe, de engedem, aztán hamar eldől, hogy ki miért van velünk, s az érdekeik szinte magától lemorzsolódnak.

Mindig előítélettel mentesen fogadok mindenkit, úgy gondolom, joga van ahhoz, hogy megtapasztalja, milyen az a munka, amiért nem forinttal, hanem öleléssel, mosollyal, kedvességgel, imával fizetnek.

– Tíz év alatt sok változás történt az életünkben. Szükségesnek látod újragondolni az eredeti célokat?

– A Hídépítés határon innen és túl program határt átvelő tevékenység, s ez a mögöttnünk hagyott tanévben tízéves lett.

Ezalatt sok településen, sok lelkeséssel, sok érmelléki gyereknek és sok nánási kollégával és diákkal szolgáltunk. Számokkal kifejezve: több ezer gyermeket érintett.

Önmagában nagy feladat ez is: ennyi személlyel kell jól együttműködni. Az elmúlt tíz év sok szép eredményt hozott. A legszebbek a tudás, identitás és a barátságok területén születtek.

A települések közösségei is nyitottak, érdeklődők lettek egymás iránt. Egyre több közös programot sikerült megvalósítani.

A magyarság büszke megélése, felvállalása segítséget adhat egy-egy településnek a megmaradáshoz. Hiszem, hogy sikerült ehhez az úthoz sziklákat lerakni a programon keresztül. Nagy családdá váltunk, ahol a befogadás, elfogadás törvényén keresztül olunk meg mindent.

A programban a legfontosabb a rendszeres találkozás, magyarul beszélés, éneklés. Értékeink megismerése, majd a felelősség felvállalása. Fontos célom volt azoknak a helyszíneknek a felkeresése az Érmelléken, ahol történelmünk, múltunk legjobbjai éltek, tevékenykedtek. Tettük ezt együtt a hajdúnánási és az érmelléki közösségekkel együtt, hogy közös maradjon az élmény is.

Ha Isten megengedi, hogy az összetartozásunkat tovább erősítsük, kutathassuk múltunkat, akkor a 2020/2021-es tanévben folytatjuk. Mint mindig, most is a püspök úrral és a lelkesekkel egyeztetve. Nagy tisztelői vagyunk a lelkesek áldozatos munkájának, tudnunk kell, milyen területen várnak tőlünk segítséget.

– Ha visszalapozol az eltelt évekbe, eseményekre, találkozásokra, milyen meghatározó élmények jutnak eszedbe?

– Őszinte beszélgetések, hosszan tartó ölelések, közös kirándulások az Érmelléken, együtt uszonnázások, kézzel készített ajándékok, rajzok, amik a nap végén a táskánkba kerülnek. Munkánk megköszönése, amit kiemelten a gyermekek és szüleik mondanak, mikor hazaindulnak a foglalkozásainkról.

Megélhettük a poklostelki templom felújítását, illetve mikor névnapomon, születésnapomon felhívnak a gyerekek a lelkészükkel, és énekekkel köszöntenek. Vagy amikor betegségem, műtőtem idején a településeken értem imádkoztak.

Feledhetetlen az is, amikor egy hajdúnánási kislányért gyűjtöttem a jankafalvi gyülekezetben. Aztán együtt énekeltük el Nagyszalontán, Arany János szobránál, Kiss Kata énekesnővel *Magyar vagyok* című dalát. Sétáltunk Szentjobbon, ahol Szent László és Szent Imre lovagolt. Napokig lehetne sorolni...

No és a napsütések, szírványok, amelyekkel Isten jelezte, hogy velünk van. Gyakran indultunk el nagyon rossz időben itthonról, mások szinte lebeszéltek az útról. Mi mégis mentünk, mert tudtuk, hogy nagyon várnak odaát a gyermekek. A jutalom nemcsak a találkozás, hanem a napsütés és alkalmanként a szírvány is. Mondták is megérkezésünkkor: „Ti mindig meghozzátok a szép időt!”

– Mivel gazdagodott Hajdúnánás és a programban hosszabb-rövidebb ideig résztvevő pedagógusok?

– Hajdúnánás közössége minden egyes kiutazással gazdagodott. Más emberként, jobb emberként jöttünk haza. Az az érzés, ami a szívünkbe költözött, az többé nem ismert határt. Hiszem, tudom, hogy aki e program keretében kint járt, az sohasem tagadja meg az elcsatolt területen élő magyarokat, és ők mindig számíthatnak ránk.

– Te, a program vezetőjeként mit kaptál a hídépítés tíz éve által?

– Személyes gazdagságom a sok barátság. Továbbá a kiállásom a magyarságért, nemzetért sokkal bátrabb és erősebb lett.

Küldetésemnek érzem, hogy a tisztánlátás érdekében érzékenyítsem az anyaországiakat. Minden eszközöm a szeretet nyelvén szól. Példaképem minden olyan magyar ember, aki az elcsatolt területeken meg akar maradni magyarnak. Minden tisztelem a lelkeseké, akik tartják a hitet, erőt a gyülekezetükben.

Sajó Sándor *Magyarnak lenni* című versét gyakran ajánlom a környezetemben gyermekeknek, felnőtteknek, határon innen és túl is. Virradást, türelmet, békességet, isteni bölcsességet kívánok magunknak, egész nemzetemnek, hisz magyarnak lenni büszke gyönyörűség.

A szülő mint áldás és a szülői áldás

Az Ószövetségben sokszor találkozunk a szülői áldás fogalmával, hiszen az apa, amikor úgy érezte, hogy gyengül, maga elé hívatta gyermekeit és megáldotta őket. Egy apa nem halhatott meg addig, míg az áldást át nem adta nekik. Viszont itt van egy érdekesség: a gyermekek nem egyforma áldást kaptak. Az elsőszülött kapta az elsőszülöttségi áldást és a családi vagyon nagy részét, a többi gyerek osztott a fennmaradt vagyonon és szolgálatát kellett felajánlania az elsőszülöttnak. Vagyis az áldás és a vagyon szorosan összefüggött.

ÁLDÓ, ÁTKOZÓDÓ...

Magyar népünknel az apai áldás szokását nem igazán találtam meg. Talán, ha az ősvallásunkat ismernénk, akkor pontosabb képet kaphatnánk arról, hogy ez a múltban létezett-e. Nem tudok olyan emberről, aki atyai áldással indult volna útjára, vagy akit az apja a halálos ágyán megáldott volna. Azt gondolom, hogy ha van is, ez olyan családokban van, amelyek nagyon az Isten közelségében élnek.

Olyat tudok, hogy a szülők imádkoznak gyermekükért, de azt nem, hogy áldással bocsátanak útjára. Talán azért, mert nincs hozzánk közel az áldás fogalma, s ezt olyan „papi dolognak” tartjuk, de semmiképpen nem férfiasnak.

Viszont gyermeküket átkozó szülőket már hallottam, és ez a legtöbbször az itallal volt összefüggésben. Összetett kézzel, szemével az égre tekintve láttam átkozódó szülőket, akik éppen a gyermekük életére mondtak átkot.

ELVÁRÁSOK, AJÁNLÁSOK

Tovább menve azonban az, hogy a szülő áldás-e a gyermeke(i) életében, sok mindentől függ.

Legelőször is attól, hogy vajon hogyan kezeli a szülő a gyermeket, miként néz rá, mit vár el tőle. Ha a szülő a saját kudarcait akarja a gyermek által sikerre vinni, nagy csalódás lesz mindkettőjük számára. Ugyanis a gyermek saját célokkal érkezik a világra, s ezeket a célokat, amelyeket még ő sem ismer tökéletesen, csak késztetései vannak, megbíja sikerre vinni.

Így ha a szülőnek konkrét terve van a gyermekével, bizony hatalmas meglepetések érhetik, ugyanis a gyermek valószínűleg sem a szülő által kiválasztott pályával nem tud azonosulni, sem pedig a gyermek szíve választotta nem fog megfelelni a szülőnek.

Óvakodni kellene saját tulajdonként tekinteni a gyerekekre, akinek kötelessége azt tenni, amit az ember szülőként mond neki.

A szülő akkor lesz áldás a gyermek terveire, ha nem saját magából és a saját vágyaiból indul ki, hanem hagyja a gyermeket szárnyalni, és csak egyengeti, finomítja a gyermek terveit, esetleg felhívja a figyelmét veszélyekre, problémákra, elhárítandó akadályokra.

Ma már egyre több ilyen szülőt találunk, akik valószínűleg a saját szüleik erőszakos akaratába ütközve, a saját gyermeküket szeretnék hagyni kibontakozni.

Évtizedekkel ezelőtt a szülők zöme konkrétan meghatározta a gyermekek pályaválasztását. És mivel a gyermek anyagilag a szülőtől függött, nem volt választása, hogy aláveti-e magát a szülői akaratnak vagy sem.

Sőt sok esetben a szülők beleszóltak a fiatal párválasztásába is. Vagy kinéztek neki valakit, vagy csak egyszerűen nem volt elég jó az, akivel a csemetéjük össze akart házasodni.

Ma sok gyermeknek lehetősége van külföldre távozni a túlzott szülői befolyás alól, a korábbi generációknak ez a lehetőségük nem volt meg. Persze nem szabad ezt a mondatot félreérteni, nem azt mondtam, hogy minden fiatal ezért megy el, de vannak ilyenek.

A KEVESEBB TÖBB?

Vannak olyan karrierek, munkák, amelyekkel fel lehet vágni, és vannak, amelyekkel nem. Hallgassunk bele dicsekvő középkorúak beszélgetésébe, mit hallunk és mit nem.

Azt halljuk: az én fiam/lányom orvos, ügyvéd, vállalkozó, ilyen háza van, ennyi autója, itt volt nyaralni, ennyit keres, vagy ha nem, akkor jól ment férjhez, jól nősült és a vő/ meny munkahelyével, karrierjével, vagyonával dicsekednek.

Ha nincs dicsekedésre okot adó munkahely vagy vagyoni helyzet, akkor következik az unokával való dicsekvés. Mi nem hangzik el: egyik szülő sem mondja, hogy az én fiam egyszerű munkás, vagy teljesen mindegy, hol dolgozik, de boldog. Az én gyereke egy szerető családban él, megbecsülik egymást, szerényen élnek, de harmóniában.

Miért nem ez a fontos? Miért nem arra készítjük fel a gyermekeinket, hogy próbáljanak meg egyszerű, de tartalmas életet élni hitben, szeretetben?

Honnan tudom, hogy ennek a láncolatnak nincs vége? Onnan, hogy ezt művelik a nagyszülők a parkban vagy a kispadon, a

szülők, amikor találkoznak, és a gyermekek is, amikor összeülnek. Dicsekvés az anyagiakkal, ez a beszélgetések nagy része ma az emberek között minden korosztályban.

ISTEN ÁLDÁSA RAJTUNK KERESZTÜL ÁRAD

A szülői áldás a szülői jóakaratban lakik és semmiképpen nem a szülői önmegvalósításban. A szülő úgy egyengeti a gyermeke útját, hogy nem osztogat tanácsot, nem ad útmutatásokat, nem erőlteti a gyermekére az akaratát, és semmiképpen nem zsarolja, hanem megértően hallgat, és jól tud kérdezni.

Sokkal nagyobb segítség, ha a gyermekünknek kérdéseket teszünk fel és hagyjuk, hogy magában vizsgálódjon, döntéseiben meginogjon és ezáltal elvesse őket vagy még jobban megerősödjön azok helyességében, mint ha leszóljuk vagy tanácsokat adunk.

Ezt nem felnőttkorban kell elkezdni, hanem gyerekkorban. Akkor, amikor nem pénzzel tömjük, sem nem azt erősítjük benne, hogy „nem lesz belőled semmi”, „nem vagy jó semmire”, hanem keresgéljük, hogy vajon mik az ő erősségei, amelyekben segíteni kell, hogy olyan szakmát válasszon, amelyet ő szeret, és legyen empátikus, mély érzelmű, hogy olyan társat találjon, akivel harmóniában fognak élni.

Hogy higgyen a teremtő és gondviselő Istenben, aki a mennyben van és a lelkünkben lakozik, és ezáltal soha nem vagyunk magunkra hagyva, és nem tehetünk azt, ami nekünk tetszik, mert majd egyszer Valaki ítéltre von bennünket.

Mi még a legnagyobb áldás a gyermekeink életében? A szeretetünk. Az a szeretet, amelyik óv, gondoskodik, de korlátokat szab, szabályokat ír, és azokat be is tartatja. Embert nevel. Olyan embert neveljünk, akire rábízhatjuk magunkat öreg korotokban.

Adjátok áldásokat a terveikre! Legyetek büszkék rájuk! Aki gyermekkorában ezt nem tapasztalja meg, az egész életében érezni fogja ennek a hatását: egy betölthetetlen űr keletkezik a lelkében.

MAI KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK A KONFIRMÁCIÓRÓL

„Ahol jó talajba hullott az ige, ott látjuk az eredményt”

Mindig a szülőkön, a családon múlik, megjelenik-e a konfirmációban a valódi tartalom: a hitvallás az Úr kegyelméről, mondja Csoma László, a felvidéki Deregnyő lelkipásztora. Szerinte a konfirmáció nemcsak hitismeret, hanem annak a megismerése is, miként rakható rendbe az összekuszált élet.

– Mit jelent ma, erőteljesen elvilágiasodó társadalmunkban a konfirmáció?

– Sokszor nem is tudatosítjuk, hogy a társadalom mindig e világi volt! A paradicsomból történt kiűzetést követően Ádám és Éva gyermekei már csak a szülők elbeszéléséből hallhattak a „paradicsomi állapotról”. De hogy a szülők tettei mennyire tudták érzékelteni az ott tapasztaltakat, azt nehéz lenne megmondani.

A konfirmáció-hitvallás ma is ugyanazt jelenti, s mindig a szülőn, szülőkön, családon múlik, megjelenik-e benne a valódi tartalom: a hitvallás az Úr kegyelméről. Bizonyára Ádám és Éva sem beszéltek szívesen életük nagy, közös kudarcáról, a bűnbeesésről.

Már az Úr előtt is egymást okolták a bukásért. Az úgynevezett „modern társadalom” pedig napjainkban tudatosan akarja kiiktatni a társadalom alapját jelentő igei családképet, hogy szó se essen bűnről, kegyelemről és Istenről.

– A huszonegyedik században milyen súlypontjai vannak a konfirmációnak? Családi ünnep, ami alkalom a találkozásra, ajándékozásra; nagykorúsítás; vagy mindezen túl hitbeli tartalma is van a konfirmálók és családjaik számára?

– A kérdésben foglaltaknak megvan a maguk fontos helye a konfirmáció alkalmában, sőt azt megelőzően is. Vajon találunk olyan tizenévest, aki „önként és dalolva” vállalná az iskolai munka mellett a készülési többletfeladatát?

Ehhez a szülő, legjobb esetben mindkét szülő, a család ösztönző szolgálata is szükséges. Kérdés, hogy mivel ösztönzünk. Értékes, régen vágyott anyagi jutalmat helyezünk-e kilátásba, vagy lelki vezetéssel, közös imával, készüléssel érzékeltetjük a konfirmáció lelki örömet, amellyel a láthatók mellett a láthatatlan mennyei Atya elé állunk.

A konfirmáció nagykorúsítást is jelent, mert ennek alapján személyes felelősséget viselünk Isten előtt.

A probléma akkor jelentkezik, ha hagyjuk, hogy az „összedobáló” felborítsa az Úrtól kapott fontossági rendet, s nem a lelki, hanem az anyagi kerüljön a középpontba. Igaz, az anyagi ösztönzés egyszerűbb: „ha megteszed, megveszem neked!” alapon. A lelki sokkal időigényesebb, de egy életre szóló

lelki-szellemi kapcsolatot és bizalmat teremtsz gyermekeinkkel, s egy örök életre vezető segítség, az Urunk iránti bizalmat építi gyermekünk életében és a mi életünkben is!

Szomorú látni, mennyien nem élnek ezzel a nagy és pótolhatatlan lehetőséggel, hogy csak akkor ismerem meg a nagykorúság, a család, a közösség igazi értékeit, ha azok az életemben az Úr rendelte helyes sorrendben vannak.

A konfirmáció nemcsak hitismeret, hanem annak a megismerése is, miként rakható rendbe az esetlegesen összekuszált élet.

– Sokszor megtapasztaljuk a konfirmáció fájdalmas kétarcúságát az eklézsia életében. Egyfelől lélekemelő ünnep a gyülekezet és a családok számára, azonban az esetek többségében gyors kikonfirmálás, a gyülekezet életéből hosszú távra való távozás, „lelki amnézia” követi. Te hogy látod ezt a kontrasztot a felvidéki egyházban és a magad szolgálatában?

– Az előbb elmondottak sok mindent sejtetnek az itteni helyzetről. De ez az a pont, amikor nagyon komolyan kell vennünk Jézus magvetőről szóló példázatát.

Korunk szülői és nagyszülői nemzedéke a „hivatalos ateizmus” időszakában élte gyermekkorát. Sokan a „titkos konfirmáltak” közé tartoznak, akik szüleik munkahelyi elvárásai miatt nem konfirmálhattak gyülekezeti közösségben.

A rendszerváltozással mindenki lehetőséget kapott az Úrtól, hogy szabadságban élve jól sáfárkodjon a hit kegyelmi ajándékával.

Ahol jó talajba hullott az ige, ott látjuk az eredményt, s bizony van köves, nem gondozott, tessék-lássék megművelt föld is.

De a tékozló fiú példázata élteti a reményt, hogy az Úr előtt semmi sem lehetetlen.

Harminc évvel ezelőtt, svájci tanulmányaim idején szomorúan láttam, milyen kevesen látogatják ott az istentiszteletet, s a konfirmáció egy bibliai teátrális bemutatás volt csupán. Akkor azt gondoltam, ez a kelet-európai országokban nem fog megtörténni. Nem telt el két évtized, s már láthatóvá vált, hogy e téren viharos gyorsasággal érzük utol a nyugati egyházakat. Ebben a megváltozott helyzetben még buzgóbban kell gyakorolnunk a Józsué által mondott hitvallást: Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!

– Milyen súlya, szerepe van a konfirmáció során elhangzó fogadalomnak?

– Erre egy szomorú gyülekezeti példát mondok el. Volt gondnokom azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy unokájának állítsak ki egy keresztelésről szóló igazolást, mivel más felekezet templomában kíván házasságot kötni, s erre van szüksége.

Emlékeztettem, hogy gondnokként ott van az aláírása azon a presbiteri határozaton, amelyikben néhány évvel korábban eldöntöttük, hogy a fogadalom megszegését nem támogatjuk ilyen dokumentum kiadásával. Emlékeztettem arra is, hogy kereszteléskor hivatalos emléklapot kap minden megkeresztelt, s ugyanúgy konfirmáció emléklapot is. „Ki tudja, hol van az márt?”, hangzott a válasz.

Természetesen vannak áldott példák is. Ezeket kell egyre inkább előtérbe helyeznünk, s kiemelni a hűséges szolgálat áldásait.

– A mindennapi életünkben miképpen jelenkezik a templomban tett, betartott vagy be nem tartott fogadalom? Áldást vagy átkot engedek magatartásommal az életembe?

– Az előbb említett esetben a házasság alig egy évig tartott. Újabb évek teltek el, majd néhány héttel ezelőtt egy kereszteslőn megjelent a már elvált személy új élettársával és gyermekükkel, s bizony felvetődött, hogy valami hiányzik az életükből, kapcsolatukból: az Istenhez történő odafordulás, az Úr áldásának elnyerése.

Sokan vannak, akik Ádám és Éva útján járnak, az elbukásért a másikat, a sikertelenségért az Urat vádolják anélkül, hogy önvizsgálatot tartanának. Itt a lelkésznek külön meg kell tanulnia a türelmes várakozás alázatos szolgálatát, s a lelkigondozói beszélgetésben az őszinte tényfeltárást.

A Lélek gyümölcsei között kiemelt helye van a türelemnek, mert a mi Urunk is hosszúútú. Ha türelmesen várva meglátjuk, miként tudja Ő vezetni választottait, akkor az mindenki számára a bele vetett hit erősödését és a szolgálat jutalmának lelki örömet hozza.

Ez a vírus figyelmeztetés,

Nehezebben él-e meg a férfiak a bezártságot? Mit tehet, aki egyedül van? Érezheti-e magányosnak magát egy hívő ember? Jobb-e a biztos rossz a bizonytalanságnál? Bagdy Emőke azt mondja: ez a vírus figyelmeztetés, hogy felemelkedjünk a hitetlenségéből, és megtaláljuk azt a hitben biztos életet, amely megtartó és előremutató. A szakpszichológus professzorral a karanténba zárt mindennapokról beszélgettünk.

Tornával, lelki elmélyüléssel és imával indulnak Bagdy Emőke reggelei. Régóta szoros napirend szerint él, s az ezekben a hetekben sem változott.

Habár most otthon tölti napjait, és a folyamatosan tartott házaspár előadásait is halasztani kellett, tennivalókból nem lett kevesebb.

– Az ember valami végre született. Amikor az Úristen utunkra bocsátott minket, feladatokat is kaptunk, amelyekben folyamatosan meg kell mérnünk – kezdi Bagdy Emőke, amikor arról kérdezzük, hogyan változtak meg mindennapjai.

Online terápiák, szupervíziók, interjúk, házi felvételek, ezekben a hetekben talán minden eddiginél több lelki segítségre van szükség, a pszichoterapeuta is rengeteg megkeresést kap.

– Számomra fontos, hogy minden napommal el tudjak számolni, mi hasznosat adtam magamból mások örömére, hiszen az élet maga is ajándék – mondja a szakpszichológus. – Hozzáteszi: oda kell állni a nehézségek elé is, ahol megméretik az, hogy fel tudunk-e jutni azokra a magaslatokra, amelyeket az Ige tanít. Ebben a szemléletben pedig teljesen természetes, hogy ha probléma van, akkor segíteni kell.

KÉT LÁBON

– Az ember két lábon áll az életben, az egyik a munka, a másik a magánélet – mondja Bagdy Emőke.

A szakember hangsúlyozza: az alkalmazkodást a krízishez most mindenki egyénileg, saját magán tapasztalja meg, azonban fontos látni, hogy a férfiak számára nehezebb lehet a változás.

Ők genetikailag, hormonálisan, idegrendszerileg olyan adottságokkal jönnek világra, amelyek szempontjából nagyon fontos az a teremtő aktivitás, amelyet a munkában találhatnak meg.

A férfi teremtett jellegzetessége, hogy elsősorban teljesítsen, alkosson, gyarapítson, gondoskodjon a családjáról.

A családi belvilág a nő, a feleség alkotóterepe. Most azonban, amikor sokan elvesztették a munkájukat, nem tudják ezt megélni, de a home office-ban dolgozóknak is nehéz az új helyzet, ez pedig döntően meghatározza a lelkiállapotukat.

A pszichológus hozzáteszi: a másik láb, a család egy férfi számára oltalom, biztonság, szeretet, s a feszültségeit csökkentő funkciója van.

Az összesség „lombikeffektusában” most felerősödnek az indulatok, frusztrál-

tak vagyunk, és ilyenkor könnyen felgyűlik az indulhatnék, vagyis az indulat, és gyorsan olyan dühös állapotba kerülhetünk, amellyel lemegyünk a saját színvonalunk alá. Ezért nagyon fontos, hogy közösen keressük az egymásra hangoló, együttműködő utakat.

A másikra irányított figyelemmel próbáljuk meg valóban úgy érteni őt, hogy abban, amit mond, az érzelmi üzeneteket is meghalljuk.

Ne engedjük a félreértéseket, inkább kérdezzünk újra! Ehhez kell az életfegyelem, mert ha valaki indulatos, akkor könnyen félremagyaráz, transzformál. Próbáljunk nem azzal törődni, hogy mi hogyan érezzük magunkat, hanem figyeljünk a másikra, és adjuk meg először neki azt, amire szüksége van!

Ha mi adunk, akkor a másik is e szerint fog reagálni, és egy idő után áthangolódik a kapcsolat. Ez a szelídítés az érzelmi kapcsolatok kezelésének a titka, ami különösen a nőknek erősségük.

A férfi „agyalós”, bal agyféltekéje dominál, ezért hajlamos a rágódásra, de ha a nő körülveszi szelídítő szeretettel, akkor olyan pozitív lépések várhatók, amelyeket nem lehet kiparancsolni, csak kiszerezni.

De a fordítottja is igaz, ha a férfi a nő kedvességére nem tud legalább egy lecsituló választ vagy egy szeretettel teli ölelést adni, akkor a helyzet megoldása „belülről” kevésbé várható. Ilyenkor érdemes visszavonulni és a helyzetről lelki segítséggel konzultálni. A jelen állapot azonban mindenképpen jó időszak arra, hogy újrendezzük a kapcsolatunkat.

Játsszuk el, hogy most találkozunk először, menjünk vissza a múltba, de csak a pozitív emlékeinkhez! Játsszuk el egy harmonikus családot! Kössük meg azt a szerződést, hogy nem megyünk bele egymás hergelésébe!

hogy felemelkedjünk

EGYEDÜL A MAGÁNY ELLEN

– A mi hitrendszerünk üzenete, hogy soha nem vagyunk magányosak – mutat rá Bagdy Emőke. – Aki olvassa az ígét, a bátorító tanításokat, aki tud hinni és bízni az Úristen hatalmában és Jézus állandó jelenlétében, az nem tud a magánytól szenvedni.

De nem jó az embernek egyedül lenni, fontos, hogy legyenek szeretetkapcsolataink. Létszükség, hogy törődjünk másokkal, és hogy érezzük, mi is fontosak vagyunk valaki számára.

Victor E. Frankl osztrák pszichiátert idézi: aki magányos, az keresse meg sorstársait, kortársait, vegye fel velük a kapcsolatot! Aki egyedül érzi magát, annak az is segíthet, ha megkeresi azt, aki nála elesettebb, akinek ő tud vigaszt és segítséget nyújtani.

– Az életben most a megmértetés ideje van – teszi hozzá. – Próbatétel, hogy miként tudunk olyan méltó emberi viselkedési szintre jutni, amely által saját nyomorúságunk fölé emelkedve másokon segítünk.

ÉP TESTBEN ÉP LÉLEK

Bagdy Emőke arról is beszél, hogy egy társadalmi dinamikai folyamatnak az erősödésben vagyunk, s ez olyan, mint a cunami. Az egyén tehetetlen, csak a saját kis terében tud cselekedni. Ebben az időszakban ezért különösen fontos a szeretetkapcsolatok megerősítése, mert az egész immunrendszer alárendelődik annak a felső parancsnak, hogy mi talpon akarunk maradni.

Ha szorongunk, akkor a szerveink is szoronganak, ezért kell felülemelkednünk félelmeinken.

A BIZTOS ROSSZ IS JOBB, MINT A BIZONYTALANSÁG

– Nem látjuk a végét még ennek a helyzetnek, de érdemes imáinkat, reményeinket az előretekintésre alapozni, hiszen mindennap előrébb vagyunk, hogy kiszabaduljunk ebből – mondja Bagdy Emőke. Hozzát teszi: – A gondolkodásunk határozza meg azt, hogyan látjuk a világot.

Az előretekintés reményeége pedig a lelki életnek az izomzata, s ezt mindennap táplálnunk kell. A társadalmi pánikhelyzet első szakaszán lassan már túl vagyunk. Ebben a negatív stresszállapot, a kétségbeesés, az indulat, a feszültség, a szorongás hullámszerűen tör fel. Összevászárulunk mindent, kapkodunk. Ez most kezd elcsitulni, és jön a következő fázis, életbe lép a második stressztörvény: a biztos rossz is jobb, mint a bizonytalanság. Ebben nagy szerepe van a központi, hiteles és

pontos tájékoztatásnak, mert már tudjuk, mi a biztos rossz, és azt is tudjuk, hogy nagyon kell védeni magunkat és embertársainkat.

Ez a szakasz hozza elő a mérsékelt megnyugvó állapotot, amikor a bizonytalanságok még vissza-vissza tudnak vetni, de már lassul a pánik.

Ezután kialakul a konszolidációs fázis, amikor létrejöhet a kiegyenlítőedés. Például mindenki, aki csak segítségül lehet ebben a helyzetben, szövetkezik, együttműködik. Ez nagy szó, mivel az együttműködés dinamikája már kezdett kiveszni a kapcsolatokból.

Elidegenedett, eldologiasodott az életünk, mert elkapott bennünket az időhiány és a munka sodra. A munkára fordított idő, a pénz keresése szétszedi a családokat.

Bagdy Emőke úgy fogalmaz: a szekularizáció letaszította Istent a trónjáról, és a pénz-mammon került a helyére. Ez lett központi érték, nem pedig az emberi élet szolgálata.

A tudás mint hatalom, a tudomány mint termelőerő a profitszerzés szolgálatába került, környezet- és egészségkárosítóvá vált.

Az élet robotizálódott. A pénz jólétet, gazdagságot ígért, de szétzilálta az emberi kapcsolatokat. A pszichológus felhívja a figyelmet: most kell eszmélni, hogy egyensúlyt teremtsünk, egymásra találjunk, ki tudjuk fejteni a szeretetünket.

A szeretet a lélek spirituális dimenziójának fő hatóereje. Mert látjuk, hogy bármilyen tulajdona van az embernek, ezek mind elvesznek, és a földi élet is bármikor véget érhet. Ilyenkor válaszolni kell azokra a kérdésekre, hogy kiért élünk, miért élünk, kinek és miért fontos az életünk. Ebben a helyzetben pedig rájövünk arra, hogy milyen fontos megtartóerő az összetartozás és a szeretetkapcsolat. Ezt adja számunkra a családjunk, és erre koncentráljunk erőket, mert belőle kaphatjuk az érzelmi utánpótlást, a megerősítést.

FELFELÉ TEKINTENI

– A szekularizációval, a hitéleti nevelésnek a megszűnésével valójában a lélek vertikális tengelye megsérült – mondja Bagdy Emőke, aki lelkeszgyerekként maga is vallásos nevelést kapott. – Ezen a tengelyen helyezkedik el a lelki világunk, a lelkiismereti funkciók, a beépített tízparancsolat és mindaz, ami isteni eredetű. Az a belső erő, amely ha megszólal, akkor élsz vagy halsz, de teljesítened kell a parancsát, s így képes leszel az élet szolgálatára.

Most olyan korban élünk, amelyben toleránsnak kell lennünk mindenkinek a nézeteivel kapcsolatban, de ezek között vannak olyan életellenes irányok, amelyek egyre inkább rombolják a vertikális tengely megépülését.

A szakpszichológus kiemeli: az identitásunk fejlődésében van egy olyan szakasz, amikor mindenre nemet mondunk, mert még

nem tudjuk a felnőttkori énünk belső ideálját kialakítani.

Ekkor tagadó fázisba kerülünk. Az isteni törvényekre nézve most ebben a lázadó tagadásban van a kultúra, amikor például azt mondja, hogy nem kell a házasság, nem kell a család.

Azt azonban nem mondja meg, mi van helyette, ami életképes.

Ez a vírus figyelmeztetés, hogy felemelkedjünk a hitetlenségből, és megtaláljuk azt a hitben, etikai értékekben biztos életet, amely megtartó és előremutató.

Bagdy Emőke azzal zárja: nekünk, aktív hitéletet élőknél fontos feladatunk, hogy szeretettel legyünk mindenki iránt, hogy a bennünk lévő Isten és a szeretet erősödjön, mert így lassan megteremtődhet egy emberségesebb, emberhez méltóbb és élhetőbb világ. Ez életünk közös felelőssége.

Koronavírus Erdélyben

A kolozsvári Központi Politikai Elemző Központ Egyesület és a SoDiSo Research közvélemény-kutató cég ez év április 1–10. között 7450 erdélyi magyart kérdezett meg interneten és telefonon arról, hogyan élik meg a koronavírus-járvány okozta életmódváltást. A kutatás célja az volt, hogy feltárja a romániai magyar társadalom viszonyulását a járvány kérdésköréhez.

A koronavírus Erdélyben elnevezésű felmérés eredményei szerint a megkérdezettek körében még nagyon alacsony a járvány egészségügyi hatása, de a mindennapok teljesen átalakultak, a lakosság az új életformára próbált berendezkedni. A legnagyobb gondok anyagi és lelki jellegűek voltak. A szigorító intézkedésekkel a válaszadók többsége egyetértett, kétharmaduk szinte egyáltalán nem hagyta el a lakását.

A KORONAVÍRUS-FERTŐZÉS KOCKÁZATA

A válaszadók csupán 0,1%-a számolt be arról, hogy pozitív koronavírus-teszt-eredménye van, és azoknak az aránya sem érte el az 1%-ot, akiknek volt a családjában vagy közeli ismerősei körében bizonyítottan a koronavírus által okozott betegség vagy haláleset. Három százaléknak voltak arra utaló tünetei, hogy megfertőződhetett a vírussal, viszont a tesztelési szakaszig nem jutott el, de a megfertőződést a válaszadók kevesebb mint negyede valószínűnek tartotta.

Egy esetleges megbetegedést illetően megoszlottak a vélemények arról, hogy annak lefolyása mennyire lenne súlyos: a válaszadók fele enyhe vagy közepes szintű tünetekre számított, amivel nem kerülne kórházba, 23%-a gondolta, hogy kórházi kezelésre szorulna, és 5% volt azoknak az aránya, akik nagyon súlyos, akár végzetes kimenetelű megbetegedéstől tartottak. Inkább nők, idősek, alacsonyan iskolázottak és a magas kockázati csoportba tartozók tartották valószínűbbnek, hogy ha megbetegedzenek, az súlyos lefolyású lesz.

A VÉDEKEZÉST MINDENKI FONTOSNAK TARTJA

A válaszadók 99%-a fontosnak tartja a rendkívüli védekezést a járvány idején. A legelterjedtebb védekezési formák a kérdőívben felkínáltak közül a gyakoribb, alaposabb kézmosás, az otthon tartózkodás, a személyes kapcsolatok csökkentése. Emellett a válaszadók mintegy fele gyakrabban takarít, fertőtleníti, és mintegy egyharmaduk védőfelszerelést használ, ha kimegy a házból. Hasonló az aránya azoknak, akik ebben a periódusban több vitamint szednek.

KIJÁRÁSI TILALOM, KÖZÖSSÉGI TÁVOLSÁGTARTÁS

2020 áprilisában az erdélyi magyarság abszolút többsége (53%) csak a legszükségesebb dolgok miatt hagyja el otthonát, további 13%-uk egyáltalán nem jár ki a házból (többségük saját elhatározásból, de vannak, akik karantén miatt). Az alapszolgáltatási ágazatokban, a mezőgazdaságban és a közigazgatásban dolgozók, a vállalkozók, önfoglalkoztatók nagyjából ugyanannyit járnak ki a házból, mint a szigorítások előtt (8%).

ANYAGI ÉS LÉLEKTANI PROBLÉMÁK

A rendkívüli állapot okozta két fő gond a bevételek csökkenése, illetve a bezártság érzése, az ebből adódó szorongás, aggodalom. Sokaknak a megszokott intéznivalók, illetve a bevásárlás megnehezítése, avagy a megváltozott munkakörülményekhez való alkalmazkodás okozott kényelmetlenséget. A bezártság érzését, a magányt, a hasznos időtöltés hiányát, a családon belüli feszültségek növekedését a válaszadók mintegy fele panaszkolta.

SZIGORÍTÁSOKAT IS JÓNAK LÁTNÁNAK

A megkérdezettek abszolút többsége megfelelőnek tartotta a kijárást korlátozó intézkedések szintjét, további szigorítását a Partiumban élők, a magasan iskolázottak, illetve a bérből élők látták nagyobb arányban indokoltnak.

OTTHONI OKTATÁS

Az egyik legjelentősebb változás, amelyet a világjárvány a családok számára hozott, a valószínű és az oktatási intézmények bezárása volt.

Sok család esetében az iskola beköltözött a konyhába, a nappaliba, a gyermekszoba-

bába, az otthoni számítógép elé. A tanulók nagy többsége bekapcsolódott a távoktatásba, mintegy 9% azok aránya, akik a tavaszi vakáció előtti periódusról azt nyilatkozták, hogy ehhez az iskola nem gondoskodott semmilyen megoldásról. A távoktatás formái viszont korántsem voltak egységesek, a diákok csupán 45%-a számára voltak elérhetők a valóban digitálisnak, interaktívnek tekinthető tanítási módszerek. A szülők egyötödének okozott nehézséget a megváltozott oktatási körülményekhez való alkalmazkodás, az új helyzet az érettségi és képességvizsga előtt állóknak jelentett leginkább kihívást.

JÖVŐKÉP

A válaszadók relatív többsége szerint hosszabb ideig együtt kell élnünk a vírussal, legalábbis addig, amíg oltás nem lesz. Nagyon jelentős viszont a kételkedő aránya is (29%), akik megkérdőjelezzik a vírus, a világjárvány létezését.

AMI NEM ŐL MEG, AZ MEGERŐSÍT

A járvány csillapodásával a miatta érzett aggodalom, szomorúság, boldogtalanság is véget ér lassan. Az elmúlt időszakban közelebb kerültünk a családjunkhoz, észrevehettük, mennyi barátunk van, akik mindenben támogatnak. Még olyanoktól is szeretet és törődés sugárzott felénk, akikről nem gondoltuk volna. Koncentráljunk azokra a jó dolgokra és jó emberekre, amiket és akiket Isten körénk rendelt, hiszen bármennyire szeretnénk is, a világ már nem lesz ugyanaz, mint a világjárvány előtt volt. Ne feledjük, még az ilyen rendkívüli helyzetek is rendkívüli lehetőségeket rejtethetnek. Élünk velük, hiszen tőlünk is függ, áldással lesz-e az átok...

HATVANÖT ÉVE INDULT AZ OPEN DOORS KERESZTYÉNVÉDELMI VILÁGSZERVEZET MUNKÁJA

„Isten csempészei”

1955. július 15-ét írtak. Ezen a napon indult el Andrew, hogy bejussón a keleti tömbbe, Lengyelországba, majd a Szovjetunióba, s ott felkeresse és személyes jelenlétével, ottlétével lelkiileg is támogassa az üldözött keresztyéneket. Az általa elindított Open Doors szervezet az egyik legjelentősebb azok között, melyek anyagilag, oktatásban, imában és humanitárius mentőakciókban, valamint monitorizálással (állandó figyelőszolgálat) támogatják, oltalmazzák, bátorítják az üldözött keresztyéneket – világméretben.

HA ÚJRA ELJÖSSZ, HOZZ MAGADDAL BIBLIÁKAT!

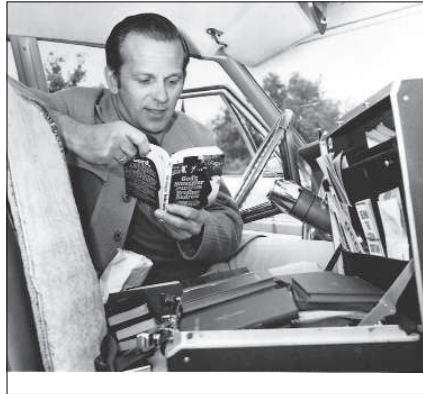
Andrew „testvér” neve fogalommal vált az Open Doors történetében. 1955. július 15-én indult el életében először a vasfüggöny mögé, Lengyelországba. Eredetileg biztonságos hazájában, Hollandiában szeretett volna evangelizálni, de Isten hívása más irányba fordította az életét. Figyelme azokra az egyházakra, hívőkre irányult, akik a kommunizmusban veszedelemben éltek, mégis megmaradtak a hit útján, bár a politikai rendszer minden eszközzel fojtogatta az egyházi életet is.

Első látogatása során éppen egy kommunista ifjúsági fesztivált keresett fel. Ekkor súgta meg neki egy lengyel protestáns lelkipásztor: „Ha újra eljössz, hozz magaddal Bibliákat!” Aztán több száz beutazás követte ezt az elsőt, kis bogárhátú VW-jén. Először valóban Bibliákat és keresztyén hitépítő, teológiai irodalmat vitt magával.

Ám a szocialista országok sorra leeresztették a kis Volkswagen és vezetője előtt a határsorompókat. És most hogyan tovább? Azért szűnjék meg a szellemi-lelki segélyszállítmányozás, mert a kommunisták ezt így határozták el? Akkor keresett más utakat, kért más módokat Istentől.

ÖNKÉNTES CSEMPÉSKÉPZŐ

A döntés megszületett: ha nem lehet legálisan, akkor teszi a dolgát, s már az Open

Doors vezetőjeként – illegálisan. Becsempészi a Bibliákat a különböző országokba. Csempészképzőt alakítottak ki a holland Ermelo városában. Egyre többen, százak jöttek a holland egyházakból, hogy vállalkozzanak az olykor nem veszélytelen, de legszentebb csempésmunkára.

Kempingbuszokat és lakókocsikat alakítottak ki úgy, hogy bennük akár 1000-1100 Bibliát is el tudjanak rejtetni. Hazánkba is hoztak ilyen módon magyar nyelvű, de Hollandiában vagy más országban nyomtatott Bibliát.

Klaas Muurling a hős korban éveken át Andrew testvér közeli munkatársa volt, majd az Open Doors sajtószóvivője lett. Így emlékezik: „Az irodánk Ermelóban úgy nézett ki, mint egy galambdúc. Mindenhol bemennek hozzánk önkéntesek, ott felvették az értékes lelki irodalmat, s indultak a vasfüggöny mögé. Naponta imacsoportok kísérték útjukat csoportos és egyéni imákkal, hogy mindenütt az országhatárokon nyitott kapukat találjanak, és vissza is térjenek. Csodálatos imameghallgatások történtek éveken át. Egy alkalommal feleségemet a szovjet határon tartóztatták. Kihallgatták. De mi a határ inneni oldalán éjjel-nappal könyörögtünk érte – három nap múlva elengedték őt.”

ÜLDÖZÖTTEK, MÉGIS NÖVEKEDTEK...

Az 1970-es évek végén Andrew testvér azzal a koncepcióval állott elő, hogy az iszlám egyre nagyobb kihívást fog jelenteni az egyházaknak. Nagyobbat, mint a kommunizmus.

Aztán a '80-as években beindultak a nagy imakampányok az iszlám országokban élő, gyakran házi gyülekezetekben összejövő keresztyénekért.

Irán 1979-ben iszlám köztársassággá alakult, és más iszlám országokban is csakhamar megindult a keresztyénüldözés. Ezzel egyidejűleg nemhogy csökkent volna a keresztyének

száma, hanem nőtt. És Isten csodálatos történeteket írt akkoriban és később is.

2010-től éveken át írtam Jusuf Nadarkhani iráni baptista lelkész történetét, akit többször bebörtönöztek, majd halálra ítélték.

Az Ajatollah nem írta alá a kivégzési parancsot, mert 3,2 millió keresztyén a világ minden részéről, kormányok és emberjogi szervezetek küldték Irán főpapiához tiltakozó leveleiket, e-mailjeiket – végül szabadon engedték és eljuttatták ellene a vádat.

Mindez a megaláztatás csak azért történt, mert Bibliája volt otthon és gyermekeit keresztyén hitben nevelte.

„Gyöngy projekt” volt a neve annak a vállalkozásnak, melynek keretében az Open Doors csak az 1981. évben 1 millió Bibliát csempésztett be Kínába.

A nagy mennyiségű Szentírást hajón szállították a kínai felségvizek közelébe, ott kisebb hajókra rakták át, halászhajókra is, és a „Jézust szállító hajócskákból” a tengerparti strandokon kezdték osztogatni Isten üzenetét.

Voltak nehéz pillanatok, nem egy bibliás halászt letartóztattak, munkatáborra ítélték. Akkoriban a *Time* magazin ezt az akciót „a világ egyik legveszélyesebb lelki randevújának” nevezte el.

A SZEMÉLYES LÁTOGATÁS MINDENKEFELETT

A Biblia-terjesztés 65 éve tartó szolgálata mellett beindultak újabb munkaágak. Bibliaiskolák, igehirdető tréningek, elsősegély-szolgálatok egészségügyi és lelkigondozói tekintetben, majd pénzügyi és szakképző tanfolyamok, támogatások következtek.

Ezután tudományos-szociológiai eszközökkel végzett hatalmas projektbe fogott az Open Doors: a keresztyének üldözésének vizsgálatába. A projekt eredményeit soknyelvű honlapján és évente egyszer gyűjteményes kiadványában publikálja.

A média legkülönbözőbb eszközeinek segítségével ma már sok millió keresztyént ér el, tájékoztat, segít – határtalanul.

Philippe Fonjallaz, az Open Doors svájci és osztrák ágának igazgatója így fogalmaz: „Sok újfajta technológiai lehetőség van arra, hogy a legelszigeteltebb, üldözött vagy hátrányos helyzetű keresztyén csoportokat elérjük. De egyvalami megmaradt a kezdeti időkből: a személyes látogatás, amit nem lehet semmi vel sem helyettesíteni.”

Vezérigéjük, ami életre hívásukat is ösztönözte, ma is erős támaszuk és iránytűjük:

„Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak.” Jel 3,2

Elballagtak a Lorántffy Gimnázium nyolcadikosai

A járványügyi intézkedések betartásával a nagyváradi-olaszi református templomban tartották a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium nyolcadikosainak ballagási ünnepségét. Csűry István, a királyhágómelléki egyházkerület püspöke tartott áhitatot.

Az ünneplőket Szakács Zoltán iskolaelkészítő köszöntötte, köztük a házigazda egyházközség lelkipásztorait: Dénes István Lukács esperest és Nacsádiné Csuka Melinda lelkésznot.

Máté evangéliumból választott igei részletet Csűry István püspök: „Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

KÉT HIBA

Arra hívta fel a figyelmet: a Zebedeus fiak első helyeit kérő anyai szavai bizonyítják, hogy Isten körül a félreértések ugyanúgy jelentkeznek, ha nem többszörözöttek, mint bárhol a világban. Azonnal ítélő Istent akartak tisztelni, hódító királyként várták Krisztust, a Szentlélek hatalmát pusztító erőnek gondolták.

Isten azonban embert támogató hatalom, az anyaszentegyház pedig egymásért imádkozók és küzdők közössége.

Manapság is két nagyon nagy hiba történt akkor, ha Isten országát erőszakosan hódító államként próbáljuk érzékelteni, avagy Isten ügyét hordozó intézmények hatalmaskodással élik sorsukat.

Romániában nehéz a felekezeti oktatás helyzete, fenygető hangok kelnek, megszorító intézkedések születnek egészen a létbizonytalanság határáig.

„A ballagás ünnepi óráját ezzel a bizonyíthatóan kedvbántó feszültségnek a leleplezésével nem rontani akarom, hanem inkább eszetekbe, de még inkább szívetekbe szeretném vésni, hogy nem akárhol töltöttétek el – most már múlt időben emlegetett – éveiteket, és nem akármilyen lelki alappal folytatjátok a jövőt” – fogalmazott az egyházfő.

Hozzátette: reméli, megsejtették, hogy Krisztus közelében lehetnek, és rájöttek arra, hogy az ő nevében megszólaló tanítók, tanárok, nevelők és lelkipásztorok szolgálni akartak nekik.

Nem abban az értelemben, hogy a diáknak van az iskola, vagy a diák az iskoláért, hanem abban, hogy minél magasabb szinten vágyom keresni az élet ajándékait, vagy minél mélyebben megérteni a folyamatok összefüggéseit, annál jobban értem meg a nekem szolgáló Krisztus szavait. Isten nélkül ugyanis lehet tanulni, de nem lehetséges a teljességet megérteni.

TARTALMAS IDŐ

Soós Sándor iskolaigazgató beszédében hangsúlyozta: mindenki tudja, hogy ma sem könnyű útnak indulni, mert riaszt az ismeretlen. Bízunk azonban abban, hogy a diákok megtöltötték a tarisznyáikat olyan értékekkel, emlékekkel, melyek segítenek nekik abban, hogy könnyebben megtegyék következő lépéseiket.

Az ebben a korban megszerzett tudás, az örömök és a bánatok, a barátságok meghatározzák majd a felnőttkorukat.

„Jusson eszetekbe, hogy a tartalommal megtöltött idővel utatokon tovább vándorolva mindig többek és többek lesztek” – tanácsolta.

Mivel a négy év folyamán két osztályfőnöke is volt a végzős osztálynak, mindketten (Tamás-Pál Réka és Kövendi Éva) szóltak a gyerekekhez ez ünnepi alkalomból.

CIUCUR LOSONCZI ANTONIUS

Összeszedték a reformátusok a régi kultúrház maradványait Lázárban

A 20. század lázári református álmából mindössze annyi maradt, amennyi a képeken látható – olvashatjuk a Lázári Református Egyházközség Facebook oldalán. Az alábbiakban Képiró Gyula lázári lelkipásztor gondolatai és beszámolója.

Történt ugyanis, hogy a református egyház által 1938–1946 között épített gyülekezeti házat 1948-ban államosították, azaz a református egyháztól kérdés nélkül elvették, majd kultúrházként működtették öt-hat évtizeden át.

Helyszíne volt ez ezt követően pártgyűléseknek, keresztelőknek, eljegyzéseknek, lakodalmaknak, temetési tornak is, de helyszíne volt diszkóknak és klubtevékenységeknek is, amíg a rendszerváltás után az egyházközség igényt nem nyújtott be a visszaszerzésére.

„LEHETŐSÉG” AZ ÁLDATLAN ÁLLAPOTBAN

Közben azonban kiderült, hogy bár bizonyíthatóan az egyházközség építette közadakozásból az akkor még modernnek számító épületet, a telek viszont, amire épült, az egykori lázári református földbirtokos Nagy Béla, illetve tör-

vényes utóda, Nagy László nevén szerepelt az államosítás pillanatában.

Az egyházközség így hiába próbálta bizonyítani tulajdonjogát (nem találtuk meg a telek adományszásáról szóló iratot), s mivel a földterület nem volt bekebelezve, az állam törvényei szerint végül nem kaphatta vissza épületét a református egyház.

Így a régi kultúrház épülete az ezredforduló után kegyvesztett lett, az állam ezért nem költött rá, az egyházközség pedig nem kaphatta vissza, és csak várni kellett azt, hogy életveszélyessé váljon, összedőljön, akkor pedig megszűnik áldatlan állapota.

Ez pedig 2020 nyarára be is következett: a tető beszakadt, az épület életveszélyessé vált, ezért le kellett bontani.

A községi vezetés felvette a kapcsolatot a gyülekezet főgondnokával, Póti Csabával, és közölték, hogy az épület megmenthető anyagai: cserép, fa, vályog a bontás után az egyházközség tulajdonába száll.

Persze azért akadt „szarka”, akinek jogtalanul is jutott a megmaradt kevésből, ami az egyházat még belőle illette volna, de ez már senkit sem zavart, mert a lényegen nem változtat.

Az egyház által 80 esztendője épített gyülekezeti ház mára már csak eltakarítandó romhalmaz maradt, amelynek helyén az egyházközség kérésére egy emlékpark létesül majd a közeljövőben, s az továbbra is a teljes lázári közösséget szolgálja.

A lázári református egyházközség presbiteri, gondnoka, munkásemberei és a presbiterek ifjú gyermekei áthordták és megmentették a megmaradt faanyagot; ezt majd az új parókia központi fűtésére használhatja fel az egyházközség a következő fűtési szezonban.

A nehéz hurcolkodás, az egyház számára végzendő közmunka és a generációk példamutató szolgálata az igazán jövőbe mutató és megsüvegezendő áldása a sokat próbált lázári református közösségnek!

REFSZATMAR.EU

Az égis éró torony – egy igazán építő játék 54 bibliai igével

„Jó szóval oktasd, játszani is engedj szép, komoly fiadat! (József Attila)

Isten igéjét nem szabad bezárnunk a templomba, a szószer magasságába, hanem mindannyiunknak a kezünkbe kell vennünk, és a szívünkbe kell fogadnunk, hogy életünk részévé váljon. Ahhoz, hogy keresztyéneként élő kapcsolatban lehessünk mennyei Urunkkal, a Szentírásból mint a legtisztább forrásból kell merítenünk.

Az égis éró torony nevű bibliai társasjáték is ennek eszköze lehet, hogy az Isten igéje valóban a hétköznapiaink részévé váljon, és formálni tudja szívünket, életünket.

Isten igéjével foglalkozni igazi boldogság. Sokan azonban még nem tudják, hogy Isten igéje szerethető, és sokan még nem tapasztalták meg az ige olvasásának és tanulmányozásának örömét.

ISTENNEL ÚJRAÉPÍTENI

Mit tegyenek azok a gyerekek, fiatalok vagy akár felnőttek, akik egy vastag könyv kézbe vételét (egyelőre még) nem tekintik feltétlenül örömforrásnak?

Javasolom, hogy próbálják ki Az égis éró torony játékot! Ez egy olyan bibliai társasjáték, amelynek komoly tartalma és közösségformáló ereje van. Nem helyettesíti ugyan a bibliaolvasást, de kedvet csinálhat hozzá kisebbeknek és nagyobbaknak egyaránt.

Egy egyszerű építőjáték, a dzsenga lelkiileg is építővé válik, amikor Isten igéjét hozzá közelebb egy különleges, a megszokottól eltérő formában.

Ezúttal nem a lelkész olvassa fel a szószerkezt, hanem a játékosok veszik kézbe a fahasábokat, és felolvassák az azokra gravírozott rövid bibliai idézeteket.

A cél, hogy miközben egyre magasabbra építjük a tornyot – vigyázva, hogy az ne dőljön össze –, minél több ígét megismerjünk, és lehetőleg meg is tanuljunk.

Ezáltal fontos bibliai igehelyek válnak ismerőssé, egyre inkább a sajátunkká, ezeken keresztül formálódnak a gondolataink és épülünk mi magunk is lelki házzá, Isten Szentlelkének templomává.

A tornyok sorsa nemcsak az, hogy az égis felé törnek, hanem az is, hogy előbb-utóbb összedőlnek.

Ebben a játékban is megélhetjük egyrészt a kudarcainkat (bizony, kivétel nélkül mindannyiunknak meg kell tanulnunk veszíteni is!), másrészt a lehetőségeinket (a türelem, az odafigyelés, a tanulás révén lelkileg mindenképpen nyerünk), nem utolsósorban Isten kegyelmének a gazdagságát, aki megajándékoz az újrakezdés lehetőségével (összedőlt ugyan a torony, de játszottunk még egyet!).

Igen, újra lehet kezdeni a játékot – és az életünket. Istennel érdemes!

KIKNEK AJÁNLUK EZT A JÁTÉKOT?

Jó szívvel ajánljuk a családoknak. Isten a szülőknek adta feladatát, hogy ígéire tanítsák meg gyermekeiket. Az ige nemcsak kőtabletkára írható, nemcsak papírlapokról olvasható, hanem életterületünk is betöltheti, hogy szívünk is megteljen vele!

Családi játék esetén szülők és gyermekek együtt olvasnak, ismételtetnek és tanulnak igéket. Talán nem kell hangsúlyozni, mennyire fontos a gyermekek hitbeli nevelésében az, hogy lássák: szüleik is foglalkoznak az igével, ők is olvassák és tanulják, így ez közös öröme lesz az egész családnak!

A gyülekezeteknek sokrétű felhasználási lehetőséget kínál ez a játék, hiszen kicsiktől nagyokig minden generáció használhatja. Alsó határként persze meghúzhatjuk a 6 éves kort, hiszen a gyerekek ez idő tájt kezdenek el barátkozni a betűk varázslatos világával, és a célunk az, hogy ezt a korosztályt, az olvas-

ni tanulókat is motiváljuk az olvasás, majd a bibliaolvasás szeretetére.

Vallásórakon és vakációs bibliaheteken is előkerülhet ez a játék, segítséget nyújtva lelkészeknek és vallásnároknak egyaránt.

A konfirmandusok mellett az ifiseknek is kedvelt tevékenységük lehet ez a játék. Emellett pedig felnőtt csoportok, presbiteri és munkaközösségek közösségformáló eszközeként is népszerű lehet.

Ha pedig a missziót is feladatának tekinti egy gyülekezet (és hát melyik gyülekezetnek nem feladata ez?), akár kölcsönözhetővé is tehet néhány ilyen játékot, hogy minél többen megismerhessék, és Isten igéje a hívek mindennapjainak részévé válhasson.

Ez a kiadás a Heidelbergi Káté úrnapiainak témáit dolgozza fel, így természetesen ajánljuk a konfirmandusoknak. Ők már viszonylagos rendszerességgel kezdik el olvasni a Szentírást.

A lelkipásztorok kátéórán és istentiszteleteken is kötelezhetik a konfirmandusok számára a Biblia használatát, ám a kötelezettség mellett jó lenne, ha a gyermekek meg is szeretnék Isten igéjének olvasását, tanulását és megértését.

Ezt a célt segítheti elérni Az égis éró torony: a kis felületen rövid szövegeket tartalmazó fahasábok játékosan kínálják fel az igével való ismerkedés lehetőségét.

Vallásnároknak, sőt tanítónők is jól használhatják a játékot iskolában is. Sok gyermeket ismerek, akinek nemcsak elemistaként okoz gondot az olvasás, hanem később is. Az olvasásnak az ilyen játékos megközelítése olyan motivációt adhat a gyerekeknek, amely kizökkenti őket a könyvek sokszor komornak tűnő világából, és a játékok csodáin keresztül könnyebb lehet leküzdeniük a fennálló akadályokat.

Remélhetőleg keresztyén tanintézetekben, kollégiumokban is helye lesz ennek a játéknak gyermekeink, ifjaink lelki épülésére.

Aki pedig nem játszani szeretne, hanem komolyan szeretne foglalkozni Isten igéjével, annak is érdemes kézbe vennie Az égis éró torony fahasábait. A rájuk írt igéket memoritereként magával viheti, akár minden nap vagy minden héten másikat, azokat újra meg újra elolvashatja, hogy eszébe és szívébe beíródjanak.

RENDELHETŐ

Ezt az igényes kivitelezésű bibliai játékot a Királyhágómelléki Református Egyházkerület adja ki. Ára 100 lej. Megrendelhető a lelkipásztori hivatalokban vagy az azegigerotorony@gmail.com e-mail-címen.

Isten áldása legyen mindazokon, akik az ő igéjét a hétköznapiakba, szabadidejükbe is be akarják vinni!

ERŐS JOÓ BÉLA papfalvi lelkipásztor,
Az égis éró torony játék ötletgazdája

Akik gondolnak az elfelejtett gyermekekre

Először ítélték oda határon túli magyar aktivistának József József-díjat.

A szociális területen segítők szolgálatát elismerő kezdeményezés idén bővült külhoni kategóriával. Elsőként Sipos József tiszaujlaki és tiszakeresztúri református lelképásztor, a Kárpátaljai „Elfelejtett” Gyermekek Segítése (KEGYES) civil szervezet koordinátora, a Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet (KRISZ) elnöke kapta meg az elismerést.

A lelkész több éve végzi elhivatottan szolgálatát a kárpátaljai elfelejtett gyermekekért, tevékenységére Magyarországon is felfigyeltek.

Sipos József kárpátaljai fiatalokkal összefogva adományokat gyűjt az elhagyott, kórházban felejtett gyermekek részére, akik nehéz körülmények között élnek.

A mára már Munkácson is aktív csoport Nagyszőlősen kezdte a szolgálatot. A gyerekekkel önkéntesek foglalkoznak minden hétköznap: fürdetik, öltöztetik, tornáztatják őket.

A díjazott lelképásztor a segítő tevékenység egyik megálmodója és vezetője, ő szervezi és vezeti a gyűjtést Kárpátalján és Magyarországon, ő koordinálja az önkénteseket, beszél az orvosokkal, és osztja szét az adományokat.

„...ezt a díjat nem én kapom, hanem az a csapat, akikkel együtt végezzük a KEGYES munkáját. Azonnal meg is osztottam a csapattal, hiszen ez a díj ugyanúgy illeti őket is. Valóban én felelek a KEGYES-en belül a menedzsmenért és az irányításért, de ez nemcsak az én érdemem, hanem mindazoké, akik részt vesznek ebben a munkában” – nyilatkozta a lelképásztor a *Kárpátalja* hetilap munkatársának.

REFORMATUS.HU

NEMET MONDTAK A BRIT KÉPVISELŐK

AZ ABORTUSZ LIBERALIZÁCIÓJÁT CÉLZÓ TÖRVÉNYMÓDOSÍTÁSOKRA

Hatalmas győzelem az életvédőknek!

Nagy-Britannia életvédelmi mozgalma az elmúlt héten jelentős parlamenti győzelmet aratott az abortuszlobbi által támogatott két törvénymódosítási javaslat visszavonása által. A tervezett módosítás bizonyos esetekben engedélyezte volna az abortuszt.

Az alsóház elnöke nem bocsátotta vitára a családon belüli erőszakra szóló törvény módosítására tett javaslatot, amely a 28. hétig „dekriminalizálta” volna az abortusz elvégzését.

A másik módosítási javaslatot, amely megengedte volna, hogy gyógyszeres és műtéti abortuszok bármilyen helyszínen megtörténjenek, ha nőekkel szemben bántalmazó kapcsolat áll fenn, az azt javasoló parlamenti képviselő maga vonta vissza, miután egyértelművé vált, hogy le fogják szavazni.

A módosítás megengedte volna, hogy mind a gyógyszeres, mind pedig a műtéti abortuszok bármilyen helyszínen megtörténjenek, ha egy nő bántalmazó kapcsolatban van.

Eközben az első módosítási javaslat, amelyet az elnök nem bocsátott vitára, radikálisan megváltoztatta volna Nagy-Britannia abortusztörvényeit – bármilyen okból, akár a

28. hétig is megengedve az abortuszt, szinte minden biztosítékot megszüntetve.

A Right to Life UK – a legnagyobb brit életvédelmi szervezet – szóvivője boldogan nyilatkozott a visszavonás után, szerinte óriási győzelem, hogy a módosításokat elvetették. Úgy véli, a javaslatok a meg nem született gyermekek (és az édesanyák) védelmét még inkább ellehetetlenítették volna.

„Köszönjük annak a több ezer embernek, aki az elmúlt héten összefogott, és barátaival, családtagjaival együtt e-mailt küldött a parlamenti képviselőknek. A képviselők több levelet kaptak a mostani szavazás előtt, mint bármely korábbi, abortusztörvényről szóló voksoláskor.”

VASARNAP.HU

Fricska – A bárány és a farkas

Ésaiás könyvének 65. részében a próféta a „Békés Királyság”-ként ismert csodálatos látomásában azt látja, hogy „farkas és bárány együtt legelnek”.

A következő anekdota még a peresztrojka előtti Szovjetunióból való, amikor még félelemmel emlegették az emberek a szovjet birodalom nevét is. A történet szerint az oroszok a világhiálításra Világbéke címmel rendeztek jelenetet, melynek egy nagy barlang volt a középpontjában. A barlangban békésen evett egymás mellett egy kisbárány és egy orosz farkas. Ez a látvány annyira lenyűgöző volt, hogy sokan álmélkodva tekintették meg a bibliai látomásra emlékeztető jelenetet.

Egy nap valaki feltette a tízpontos kérdést: „Hogyan tudták ezt elérni?” Az oroszok válaszoltak: „Ó, hát ez nagyon egyszerű. A bárányt minden reggel pótoljuk.”

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő: Ghittea-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó.

Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Dr. Békefy Lajos, Fábián Tibor, Tokár Sándor, Tóth Beáta, Wagner Erik. Szerkesztőség: BH-410202 Nagyváradi, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726242824, 0259435386. E-mail: harangszo.ujzag@gmail.com

Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentzi Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hívtalalokan keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.